

SÖĞÜT

Edebiyat, Kültür ve Sanat Dergisi

Sayı 3 | 2019

Künye

Yenidođu Okulları Öğrenci Dergisi

Genel Yayın Yönetmeni:

Hanne Sena DALKILIÇ

Editör:

Elif Nas OFLAZ

Ravza KIŞ

Yayın Kurulu:

Taha Yasin YOLCU

Recep Talha HERUZ

Emin ÇAKIR

Ecrin Sare DEMİRBAŞ

Hayrunnisa AKKAYA

Sümeyye CİNLİ

Zeynep Şevval KAYA

Fatmanur MOLAK

Esmâ Aydın

Yayın Danışmanı:

Mehmet YÜZÜCÜ

Gülâ YÜKSEL

Behice YAVAŞ

Görsel Tasarım:

Hakan GÖVYAPRAK

Kapak Tasarım:

İbrahim ERTUĞRUL

Adres

Örnek Mah. Cahar Dudayev Cad.
Ferah Feza Sok. No:9, Ataşehir / İst.

Tel: (0216) 474 10 75

e-mail

sogut@yenidoguokullari.com

yenidoguokullari.com

Yazılardan yazarları sorumludur.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İçindekiler

- 1 BAŞLARKEN
- 2 UÇURUM | EZGİ NUR YAKAR
- 4 BİR MİNİCİK KIZ ÇOCUĞU DURUYOR,
BAK, ORADA HALA | ECRİN SARE DEMİRBAŞ
- 6 BENİM FİKRİM BENİM MANİFESTOM | 9-B KOLAJ
- 7 MOR HALKA | FATMA NUR MOLAK
- 8 ANLAMIN DEĞİŞİMİ | ZEHRANUR EVREN
- 10 CAM KIRIKLARI | HAYRUNNİSA AKKAYA
- 11 BEŞ KİŞİLİK ZİYAFET | SENANUR ÜSTÜN
- 12 YIL 2080 | EMİN ÇAKIR
- 14 NOKTA ATIŞLI HÜSEYİN AKIN MÜLAKATI
| TAHA YASİN YOLCU
- 16 FUTBOL VARDIR FUTBOLDAN İÇERÜ | ESMA AYDIN
- 19 HAYIR DOSTUM, BU BİR MASAL DEĞİL
| HANNE SENA DALKILIÇ
- 21 CÜMLE İŞİNLAMA ETKİNLİKLERİ | 9-B KOLAJ
- 22 BİZ SARHOŞ OLDUĞUMUZDA | ZEYNEP ŞEVVAL KAYA
- 25 YİNE BİR GÜN ROMAN YAZIYORUZ
- 29 CHOPİN'İ DİNLERKEN | ELİF ZEHRA ÜNAL
- 30 DİZELER VE NOTALAR ARASINDA ŞİİR KİMDİR | 9-B KOLAJ
- 31 YALAN DÜNYANIN HAKİKATLİ ADAMLARI 1
| GÜLAY YÜKSEL
- 33 DAKİK ŞİİRLER- 9B KOLAJ | 9-B KOLAJ
- 36 YAKARSA DÜNYAYI GARİPLER YAKAR | ELİF NAS OFLAZ
- 38 KİRPİNİN ZERAFETİ | FURKAN ÖZDEMİR
- 40 SANATÇI KİME DENMEZ-EDEBİYAT NEDİR Kİ? | 9B KOLAJ
- 41 LAVANTA KOKUSU | ECRİN SARE DEMİRBAŞ
- 43 ŞİİR SAVAŞLARI ŞAİR ATIŞMALARI | 9-B KOLAJ
- 44 BÜYÜDÜKÇE UNUTTUKLARIMIZ | RAVZA KIŞ
- 46 SONSUZLUĞA DOĞRU, ARAFTA | HAYRUNNİSA AKKAYA
- 47 YAZMAK OKUMAK VE ESER HANGİ YÖNÜN PUSULASIDIR?
| 9B KOLAJ
- 48 ESKİ KİTAPLAR | ENİSE AHSAN KARADAĞ
- 50 ZAMANIN BİR ÇİRPIDA KAYBOLUŞU
| AMEARA GHELEM - DENEME
- 52 BİR EFSANE | ZUHAL RANA EMEN
- 54 CHANGE | SÜMEYYE CİNLİ
- 56 YOL | SEMAGÜL ÇAKIR
- 57 YERÇEKİMİ SORULAR | 9-B KOLAJ

BAŞLARKEN...

Biz, namı Söğüt kendi talip olan

Gece gibi ağaç gibi gündüz gibiyiz

Biz buyuz; tek silahı sözcükler sözcükler olan...

Gökler gibi bir uçtan bir uca yankılsın sesimiz dedik.

Biz, denizler gibi sular gibi aziz olan hayatı, insanı zikretmek için kaleme ve mürekkebe merhaba diyoruz.

Geçmişin ve geleceğin adresi olmak için dil işçisi olmayı murad ediyoruz.

Çölde bir kum tanesi olup çölün derdini taşımak istiyoruz.

Biz, edebiyatı ilmek ilmek yazılarımızda yaşamak ve yaşatmak arzusundayız.

“Sevmek fiilini tüm zamanlarda çekme derdine müptela olmanın yolunda yürümek isteyenleriz.

Biz ki insan beş vakittir, eylem bindir dedik ve zamanlar üstü sözlerin peşinden koşan talebeler olmak derdindeyiz.

“Çok uzun anlatmak gerekti ve biz, sadece ima ile geçtik” diyenlerin anlam dünyasına kapı açmak istiyoruz.

Tüm insanlığa iklimiyle insan merhametini yaşatan doğunun büyük şiirinden ilham alarak yere ve yurda küçük nişaneler bırakmak suretindeyiz.

“Bir ağaç kaybolda da orman yine orman, ya bir harfi kaybolda, zaten kaç harf ki insan” şuurundan yola çıkarak

“Ey güzel harf güzel kâğıt güzel kalem hitabını terennüm etmek istiyoruz.

Yazı nöbetlerimizi, bir sevap olarak yazmak bilinciyle tutmak hevesindeyiz.

“İnsanları sevmek büyük hüner insanlarla beraber” düsturuyla hayata ve insana dokunmanın niyazına yazmak istiyoruz saf cümlelerimizi.

Velhasıl, SÖĞÜT’le birlikte yolculuğumuzu tescilleyerek

“Ekmek sıcak, Allah güzel, siz iyisiniz” demenin bahtıyarlığına erenlerden olmak diliyoruz.

Bunun için sözlerin sığınağına sizi davet ederek;

“Sözümüz eksik, hayatlarımız yarım,

kalbimiz sallanıyor içimizde

direnmeye hazır hayatlar ver bize Rabbim

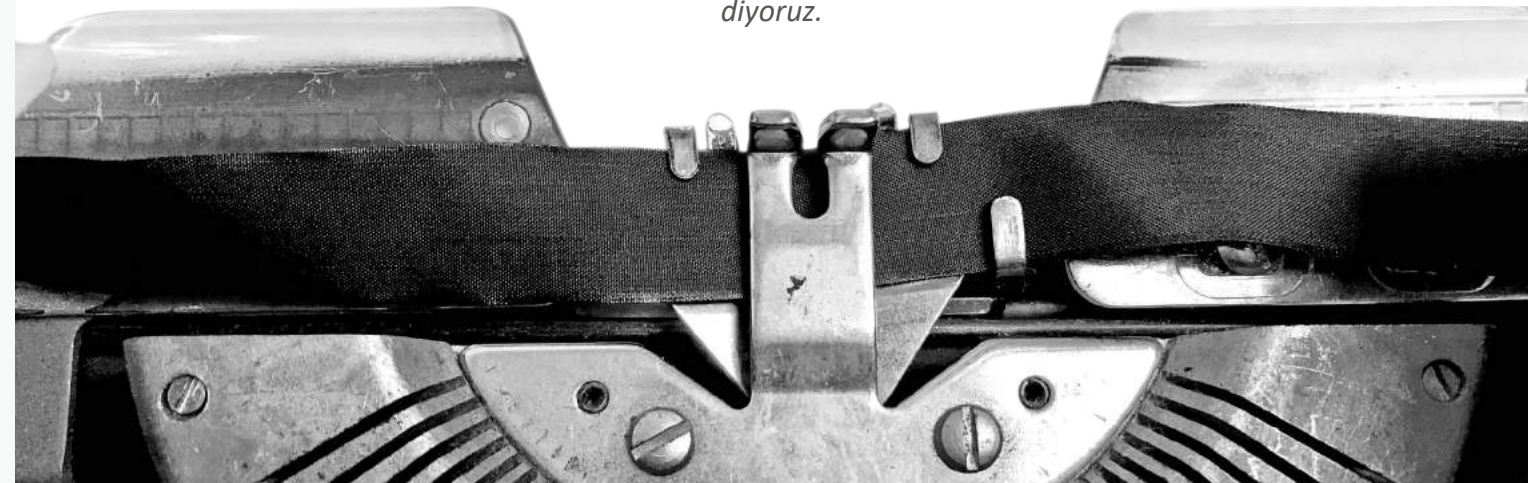
Allah’ım

Yol boyunca

Tarih boyunca

Başiboş bırakma bizi”

diyoruz.

UÇURUM

*kompulsif kaygılarım var canım müsait değilim şu an için
müsait değiliz yani bazı teknik sebeplerden
bekletiyoruz hayatı
bekliyor yolculuklar
sen de bekleme öyle vakit geçiyor
beklemeyin
bir şeyler yapabilir misin beni kendime getirecek?*

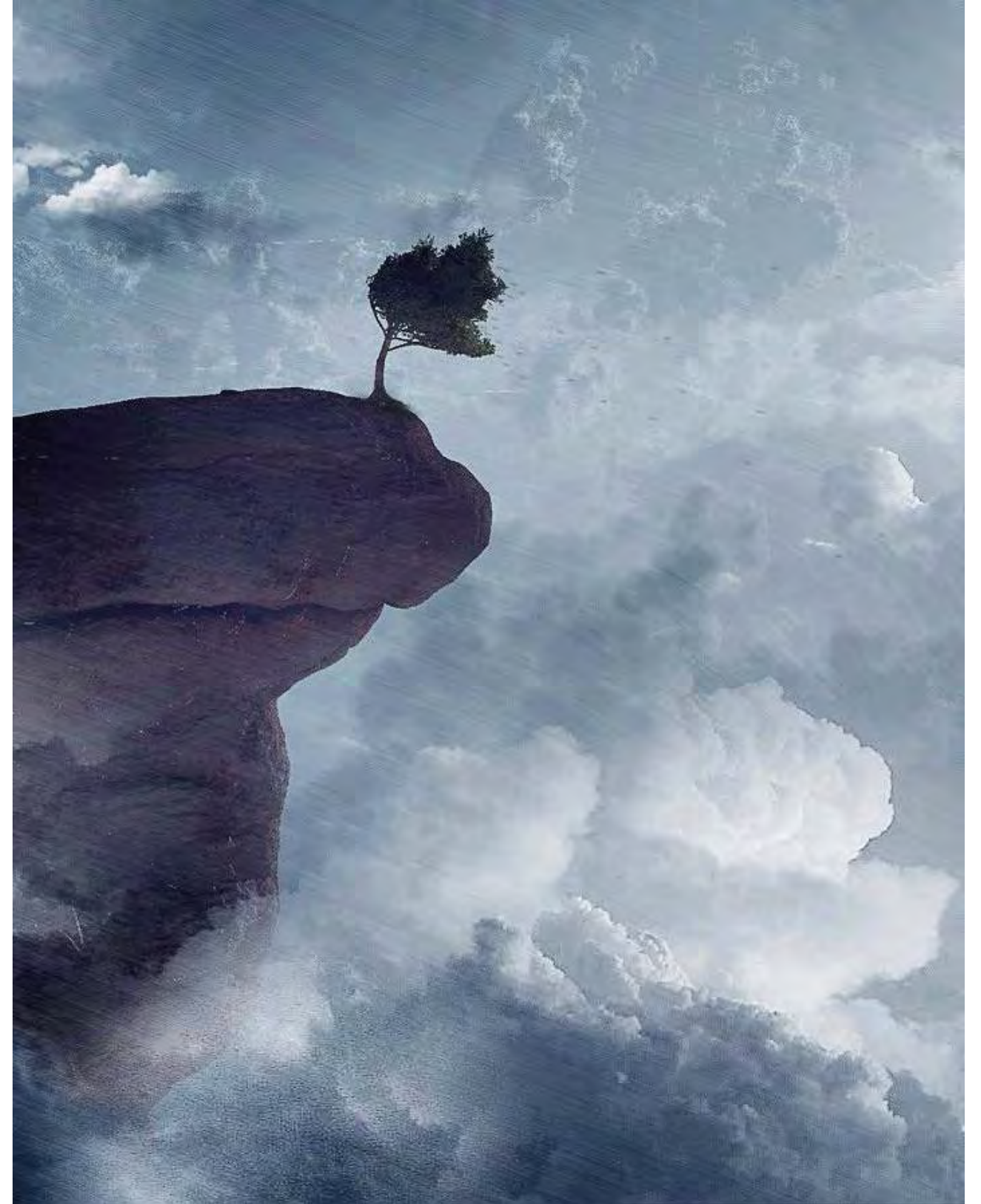
*sihirli şeyler diyorum mesela
kaf dağı, anka kuşu, kiraz ağaçları gibi
büyüler, lambalar, uçan halılar gibi.
tılsımlı bi şeyler,
mesela insan sesi.
mor ışık, küreler, Tesla statik
sipiritüel biraz mistik agnostik*

*canım, büyüyle cadıyla olacak iş değil bu
karanlık çağ avrupası değil yaşadığımız
burası evim
burası evim yani burda başlanır günlüğüme
oldukça senkronizem burda görmelisin
duymalısın hatta
yan flütler duyulur kapısından evimin
viyolinler, kontrbas ardından perküsyon
armoni flarmoni üst düzey bir senfoni
yavaş başlayıp yüksek bitirilir*

*biraz camları açıyorum o zaman
güneş dolsun içeriye
bana bir playlist ver klasik olmasın
şarkılarını çal odamda
rengini değiştir perdelerin
biraz arabesk olsun mesela
müslüm olsun
bana bir şarkı söyler misin?*

*saat kaç oldu bak kendime gelsem artık
kendime yani çok uzaklaşmış olamam
oysa gerekli olan bir uçurum şimdi sadece
arkansas
belki ozark dağları
çünkü insan uçurumun kenarında kendine gelir diyordu şair*

*o zaman bir uçurum arayalım beni kendime getirecek
sebepler arayalım yani uçurumlar, sebepler
sorarız ve soralım yine bin defa
nedir bizi her sabah evlerimizden çıkaran?
nedir yaklaşıp uzaklaştığımız o şey?
yaklaşmak kenara yani
hat boyunca yürümek
yaklaşmak yani insan
insan; elif nun sin, enese, yaklaşmak
bana bir uçurum verir misin?*

BİR MİNİCİK KIZ ÇOCUĞU DURUYOR, BAK, ORADA HALA

“

Hoşça kalın Barbie'lerim, legolarım, kırmızı Ferrari arabam, minik tencerem, minik çatal, kaşık ve tabancalarım... Ben yokken uslu durun, benim küçük bir işim var diyerek çıktım oradan... Evet, çocukluktan...

”

Hoşça kalın Barbie'lerim, legolarım, kırmızı Ferrari arabam, minik tencerem, minik çatal, kaşık ve tabancalarım... Ben yokken uslu durun, benim küçük bir işim var diyerek çıktım oradan. Evet çocukluktan... Hayallerimin sadece hayal edildiği, onların gerçekleşmeme ihtimalinin düşünülmediği yerden, zamandan... Çocukluktan... Temiz niyetlerin hüküm sürdüğü, mutsuzluğun olmadığı, çok küçük şeylerle bile mutlu olduğumuz çocukluktan...

Çocukluktan çıktığımız zaman her şey karmaşık bir hal alır. Birinin kötülük yapmasına anlam veremediğimiz gibi. Ya da yalan kavramını bilmediğimizden ilk yalanla sarsılmamız gibi... Benim de hikâyem bir şeylerin farkına varmamla başladı. Kuşların ötüşünü, yaprakların dökülüşünü, köpeklerin havlayışını fark etmemle birlikte.... Hikâyem tek bir bölümle oluşamazdı, oluşmadı da. Zamanla bölümlere ayrıldı ve yazılmaya devam ediyor. Bu hikâye boşuna yazılmazdı, beni hikâyemi yazmam için destekleyen bir güç vardı. Hayallerim!.. Bir zamanlar sadece hayal ettiğim ama sonradan gerçekleşme ihtimalini artırmakla uğraştığım hayallerim. Yani hikâyemi yazma sebebim, yaşama sebebim olan hayallerim...

“Sahile gittiğimde denizin hemen dibinde kendimi ve kız kardeşimi kumdan kale yaparken görüyorum. Kovadan çıkardığımız kumdan kaleyi büyük bir sevinçle karşılıyoruz ama her mutluluğun kısa sürdüğü gibi kıyıya vuran bir dalga kalemizi yıkıyor. Belki beş saniyelik bir şaşırma ile yıkılmış olan kalemize bakıyoruz ve zamanla dalganın vuramayacağı noktayı buluyoruz. Kumdan kale yapmaktan sıkılınca renkli taşlar toplamaya başlıyoruz. Bazen elimizi uzattığımız bir taş, dalga tarafından yutuluyor ama biz taş toplamaya ara vermiyoruz. Tıpkı hayatın her başarısızlıkla umutlarımızı bizden çalmasına izin vermediğimiz gibi... Her

yenilgiyle birlikte kaldığımız yerden oyuna devam etmeye çalışmamız gibi...”

Sahile gittiğimde denizin hemen dibinde kendimi ve kız kardeşimi kumdan kale yaparken görüyorum. Kovadan çıkardığımız kumdan kaleyi büyük bir sevinçle karşılıyoruz ama her mutluluğun kısa sürdüğü gibi kıyıya vuran bir dalga kalemizi yıkıyor. Belki beş saniyelik bir şaşırma ile yıkılmış olan kalemize bakıyoruz ve zamanla dalganın vuramayacağı noktayı buluyoruz. Kumdan kale yapmaktan sıkılınca renkli taşlar toplamaya başlıyoruz. Bazen elimizi uzattığımız bir taş, dalga tarafından yutuluyor ama biz taş toplamaya ara vermiyoruz. Tıpkı hayatın her başarısızlıkla umutlarımızı bizden çalmasına izin vermediğimiz gibi... Her yenilgiyle birlikte kaldığımız yerden oyuna devam etmeye çalışmamız gibi... Birden o görüntüyle kayboluyor. Gerçeğin farkına varıyorum. Çocukluğum gözümün önünden çok hızlı geçiyor ama geri alamıyorum. Sadece hatırımdakilerle o günleri düşünüyorum. Gerçekliğin farkına varınca saatin geciktiğini görüyor ve hazırlanıyorum. Bugün ve gelecek için...

“Gelecekteki “ben” kayboluyor. Çok uğraşırım bir saniye de olsa görmek için. Göremiyorum. O ışığın altında yatan yaşlı beni görüyorum. Hareket etmiyorum, nefes almıyorum ama yüzümde hayallerimin gerçekleşmesinin mutluluğunu ve tebessümünü görüyorum.”

Gözlerimi kapayınca şimdiki halimi görüyorum. Hayalleri için uğraşan beni... Gözümü açınca biraz ileride gelecekteki halimi görüyorum. Hayalleri gerçekleştirmiş beni. Gelecekteki “ben” kayboluyor. Çok uğraşırım bir saniye de olsa görmek için. Göremiyorum. O ışığın altında yatan yaşlı beni görüyorum. Hareket etmiyorum, nefes almıyorum ama yüzümde hayallerimin gerçekleşmesinin mutluluğunu ve tebessümünü görüyorum.

BENİM FİKRİM BENİM MANİFESTOM

"Bu dolu dünyada, bomboşlukta bir yerlerdeyiz. Biz boşaltıyoruz burayı. Ama dur. Neden boşluğa biat edelim ki? Etmeyelim. Dolduralım dünyamızı. Kendimiz, biz yapalım bunu. Barişle dolduralım, iyilikle dolduralım, ama merhametle dolduralım. Yanlışlarla değil, kötülükle değil, yanlışlarla değil. İnancımız ve yaşayarak yapalım çok yapabiliriz. Biz sandığımızdan çok daha fazlasız. Yanlışlar daha da boşaltacak ama biz yılmayacağız. Durmadan Daha da dolduracağız. Durmadan hem de. Çünkü biz bunu yapabiliriz."

Taha Yasın Yolcu

"Ben insanların bakışları için değil kendi bakışlarım için yaşıyorum, yazıyorum her yere, her yerden ışık huzmesi gibi yayılırım ama karanlık dehlizlere giremem. Bana bir yardımcı gerekir. Mesela lamba. Kendime bir lamba arıyorum ama seçemiyorum, çok uzaklarda. Aynı zamanda insanların içlerine de yayılmak istiyorum. Onları ışıl ışıl birer sokak lambası yapmak istiyorum. Gideceğimiz yolu aydınlatabilmeleri için."

Ahmet Semih Güllü

"Hayat bir hiçtir, hayatı anlamayana. Hayat anlamsızdır tadını alamayana. Hayat tatsızdır dili olmayana. Hayat dilisizdir konuşmayana. Hayat konuşmaz, dinler, dinler ve yine dinler."

Ahmet Anıl Aydın

"Zulme karşı bir kalkan olmak. İnsanları robotlaştırılmaktan kurtarmak. Bir dal gibi kırılmamak, bir ağacın kökü gibi olmak. Geleceğe bir ışık tutmak. İnsanları dışlamamak, onları sevmek saymak. Kötü insanlara karşı durmak. Hayatı kucaklamak. Bu oyunu kurallarına göre oynamak."

Ali Emre Kaya

"Ben hayatı öğrenmek, ona bir anlam yüklemek için varım ve bunu yaparken aslında hayatla beraber hayatın yükünü de taşıyorum ama memnunum, üzerimde sevgi ve saygı olmasından. Bir yük, ağır ama hacimsiz. İnsanlığı davet ediyor kendisine, hayatın manasına çağırıyor. Ne zor şeylermiş şu saygı ve sevgi. Ne kadar çok sahipsensin, o kadar düşmanın, o kadar dostun oluyor ama memnunum, bu yükü taşımaktan."

Emir Küçükpınar

"İnsan doğrunun ve gerçeğin az da olsa farkındadır ancak bazen çıkar uğruna yanlış yapar. Bizde insanlara karşı öyle bir davranmalıyız ki, insanlara gerçeği hatırlatıp asil çıkışın doğru olduğunu göstermeliyiz."

Recep Talha Heruz

MOR HALKA

Göz altlarım siyah
Kalbimi temiz tutmaya çalışıyorum
Göz altlarım siyah
Süreyya'nın çıkardığı dizelerim
İyi ama daha iyi olabilir
Beynim katil
Dilim Gandhi
Gözlerim kayıp bir balık
Sözlerim durmuyor
DUR
durmazlar
duramazlar
dursalar
durdurtmuyorlar
Durdum
Olmadı
Başa al

Göz altlarım siyah
Vincentin son tablosundayım
Kafkanın kırıldığı kalpteyim
Brodlar var hayatımda
Boş takım elbiseler
Kalbim de temiz gibi
Emin değilim ne bu renk
Kirlili mi temiz mi
Gri mi bu renk
Anlayamıyorum
Anla
Anlamalıyım,
Anlayamıyorum.
Anlamalısın.
Anladım,
Olmadı

Fotoğraf: Şevval GÖKÇEOĞLU

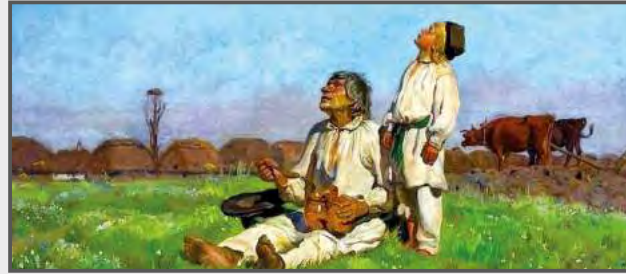
"Her gün bir yerden göçmek ne iyi
Her gün bir yere konmak ne güzel
Bulanmadan, donmadan akmak, ne hoş!
Dünle beraber gitti cancağzım,
Ne kadar söz varsa düne ait
Şimdi yeni şeyler söylemek lazım..."

Mevlana Celaleddin Rumi

ANLAMIN DEĞİŞİMİ

"Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir". Yüzyıllar boyunca evrendeki her şey değişime uğramaktadır. Gündüz geceye, fidanlar ağaçlara, bebekler yetişkinlere dönüşür. Hiçbir şey yerinde sabit kalmaz ve her saniye geçtikçe farklılaşır. En basitinden bir insanın duyguları bile 2 saniye içerisinde değişebilirken dünyada değişmeyen bir şeyin olduğunu söylemek mümkün değildir. Var olan her şey ya içsel ya da fiziksel olarak zamanla eski halinden farklılaşır. Peki ya duygular?... J.J. Rousseau yazdığı metinde 'mutluluğun' bu dünyada insan için yaratılmışa benzemeyen sürekli bir durum olduğundan bahsetmiştir. Dünyadaki her şey zamanla değişiyorsa duygular da değişmektedir. Mutluluğun değişmediğini düşünmek fazla iyimser bir bakış açısı olur. Dünya hayatında mutluluk yerine dram ve üzüntünün olduğu çokça durum vardır. Yani mutluluk her daim varlığını koruyan bir şey kesinlikle değildir. Aksine mutluluk her bireyin değişmesini istemediği ama her daim de değişen tek şeydir. Peki ama insan sürekli bir değişim içerisinde ise hangi mutluluk onun ruhunu teskin edebilir, arzularını tatmin edebilir ve ona hüznlerini unutturabilir. İnsan olmayanın peşinde koşarak,

varlığının ötelere taşarak, benlik zindanını aşarak insan olur. Bu yüzden olsa gerek bu yüzyılın düşünen büyük beyinlerinden biri olan Ali Şeriatî, kutsal metinlerde geçen yasak meyveyi "bilinç" olarak yorumlamıştı.

"Yeryüzüne sürülen insan"ın hikayesi kimi zaman akıl ve kalbin, kimi zaman da vicdan ve yasaların savaş meydanına dönüşecektir. İnsan tarih, toplum, tabiat gibi tüm zindanları aklının ve iradesinin yardımıyla aşacak ama benlik zindanında çile doldurmaktan öteye gidemeyecektir."

Yeryüzüne sürülen insan'ın hikayesi kimi zaman akıl ve kalbin, kimi zamanda vicdan ve yasaların savaş meydanına dönüşecektir. İnsan tarih, toplum, tabiat gibi tüm zindanları aklının ve iradesinin yardımıyla aşacak ama benlik zindanında çile

doldurmaktan öteye gidemeyecektir. Bir insan her uyanığında farklı bir ben olarak uyanır. Her gün yaşadığı olaylar ona yeni bir benlik kazandırır ve her geçen saniye onu eski ben olmaktan çıkarır. Peki değişim her zaman iyi midir? İlk çağlardan bu zamana kadar yüzlerce hatta binlerce şey değişmiştir. İnsanların giyim tarzı, barınma şekilleri, takvimler akla gelebilecek her şey günümüze kadar değişime uğrayarak gelmiştir. Bu tarz değişimler insan hayatını kolaylaştırmak amaçlı olduğundan iyi gibi görünürler. Geçmişte çok zorlanılan ulaşım ve haberleşme şuan büyük teknolojik değişimler sayesinde aşırı kolay ve pratik hale gelmiştir. Ama malesef her değişimin iyi olduğunu söylemek her zaman için pek mümkün olmaz. Bertrand Russell'ın dediği gibi gelişen kitle imha silahları insanlığı bir uçurumun eşiğine getirmiştir. Yine Rene Guenon kitaplarında insanlığın ruhsal bunalımını anlatır. Yönsüz, değersiz ve sabitsiz her değişim insanı eninde sonunda okyanusun karanlık sularına doğru çeker ve kaosun soğuk ve ıssız kucağına iter. Tıp alanındaki teknolojik gelişmelere, mahkumlara yapılan işkence araçlarının gelişimi de eklenirse tam da Abdülkerim Suruş'un "İlerici Gericilik" dediği olgu ile karşılaşırız. Bu noktada varoluşçuların yaptığı "Varlık özden önce gelir" tartışmasının da bir anlamı kalmaz. Böylesi bir iklimde insan Albert Camus'nun 'yabancı'sına çoktan dönüşmüştür bile.

"Mutluluk ile huzur her zaman aynı şey olmayabilir. Bugün bizi mutlu eden şeylerin yarın mutlu edeceğiniz garantisi de yoktur. Hazlar ile mutluluğu karıştıran insanoğlu çoğu zaman acı ve ızdırabın en büyüğüne düşürülmüştür."

J.J. Rousseau'nun dediği gibi hiç kimse bugün sevdiğini yarın da seveceğinden emin olmaz. Yani konu duygular olunca bir kesinlikten bahsedemeyiz. Bugün hoşumuza gidip sevdiğimiz şeyler yarın hiç dikkatimizi çekmeyecek bir şey haline gelebilir. Örneğin Kafka'nın Dönüşüm romanında Kafka bir sabah uyanır ve kendisini bir böcek olarak bulur. Aslında özü aynı olsa da hareketleri ve fiziksel görünümü kınanacak duruma gelmiştir. Eskiden onu işe yaradığı için seven anne babası Kafka'nın bu değişiminden sonra onu yanlarında istemez. Kız kardeşi bile başlarda Kafka'nın yanında olsa da sonradan onun bu değişimine alışamaz ve Kafka'dan kurtulmak ister. Dışarıdan bu duruma bakıldığında değişenin Kafka olduğu gözükse de aslında asıl değişen Kafka'nın ailesidir. Değişimin gerçekleştiği sabaha kadar çocuklarını seven anne babanın bir günde ona karşı olan sevgisi değişmiştir. İşte bazen birisinin dış görünüşünün değişimi bile bizim de o insana olan sevgimizi, duruşumuzu ve hareketlerimizi değiştirebilir. Bu insanı insan yapan ve değişime anlam katan "hikmet"i, Descartes'ın kuru aklına kurban ettiğimiz zaman kaçınılmaz olarak hepimizi esir alan bir durumdan ibarettir. Andre Gide'nin deyişiyle, "İhtişam baktığın şeyde değil bakışında olmalı." J.J. Rousseau'nun mutluluk olarak tanımladığı üç şey vardır. Bunlar; iyi bir aşçı, iyi bir banka hesabı, iyi bir sindirim sistemidir. Mutluluk ile huzur her zaman aynı şey olmayabilir. Bugün bizi mutlu eden şeylerin yarın mutlu edeceğiniz garantisi de yoktur. Hazlar ile mutluluğu karıştıran insanoğlu çoğu zaman acı ve ızdırabın en büyüğüne düşürülmüştür. Değişim kaçınılmaz ise, en iyisi Gandi'nin bu sözüne göre hareket etmek: "Dünyada görmek istediğiniz değişimin bizzat kendisi olun, ta kendisi..."

CAM KIRIKLARI

Olduğunda gri,
Bu renge nasıl dönüştüğünü anımsayacak mısın?
Kötülük fırtına gibi geldiğinde,
Tüm suçu fırtınaya atacak kadar bencilleştiğinde,
Yıllar önceki o özgür günlerin özlemini;
Birine teslim olurken anacak mısın?

O çiçekler hayallerim kadar mavi,
Yaralardan oluşan bir buket gibi toplandı.
Dikenlerine, güzelliği yüzünden katlanacak mısın?
Güzellik acıtır, zarafet kısıtlar belli ki.
Kırık kanadınla, gökyüzüne inanıp çabalayacak mısın?

Birine hemen inanacak kadar deli,
Olmayan düşleri gerçek sanmaya devam edecek misin?
Sadece istiyorum,
Dediklerini hissedebilmeni.

Cam kırıklarından oluşan bir gemi,
Gece gibi sessiz, süzülüyor denizlerde.
Sessizlik sağır etmez mi adamı?
Silah senin ağzın, kelimelerse mermi,
Yalan söyleyen ne kadar aciz
Siyaha boya kaleminin tamamını.

A Lamenting Song - BİR ŞARKININ DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

5 Kişilik Ziyafet

Burnuma çeşit çeşit yemek kokusu geldi. Gözlerimi açtım. Etrafımı incelemeye başladım. Devasa bir salondaydım. Bu devasa salonda devasa bir masa, başta ve sonda olmak üzere iki devasa sandalye ve iki devasa avize vardı. Sandalyenin ve masa örtüsünün deseni aynıydı. Klasik tarzda ve kırmızı rengi ağırlıktaydı. Masada 5 kişilik bir ziyafet vardı fakat salonda sadece ben ve o vardık. Yemeğe asla dokunulmadan birbirimizi dans ederken bulduk. Nerede olduğumuzu ve kalan üç kişinin nerede olduğunu bilmiyorduk.

Bunların hepsini bir kenara bırakıp anı yaşamaya başlamıştık ki onun ayakkabısında kan gördüm. Yüzüne baktığımda korkmuş ve endişeli bir vaziyette bir şeyler söylemeye çalışıyordu fakat hiçbir şey duyamıyordum. Sadece onu izliyordum. Ardından kendi ayaklarımda bir şeyler hissettim. Artık ikimizin de ayakları

kana bulanmıştı. Ona baktığımda kanın onun boğazından geldiğini gördüm. Ardından kendi boğazıma dokundum. Onun ayakkabısının neden kana bulandığını ve duymasam da bana söylemeye çalıştıklarını anlamıştım. Fakat sanki ruhum bedenimden uçmuşçasına bedenimi hiçbir şekilde hareket ettiremiyordum. Ona yardım edemiyordum. Tek yapabildiğim onun kanayan yarasına merhem olmak yerine öylece izlemektir. O esnada bir şeyler duymaya başladım. Bu ses dans ederken topuklarımızın çıkardığı ritmik sesin yerine gelmiş olan ve insanı bir hayli rahatsız eden topukların tahtaya sürtme sesiydi. Yalnız, dikkatimi çeken şey beni rahatsız etmeyişi idi. Bunu düşünürken birden sanki bir şey fırlatılmışçasına bir ses duydum. Etraf da mum ışıklarına nazaran zifiri karanlık artık. Ayrıca burada bizden başkaları da vardı. Artık 5 kişiydik.

YIL 2080

Fotoğraf: **Fatemma Hüseyin**

Çok hızlı gelişen ve değişen dünyamızda aile yapıları, toplumsal değerler, çalışma hayatı, beslenme, barınma ve giyinme gibi temel ihtiyaçlar kuşaklar arasındaki farklılıklarla beraber hızla değişmektedir. İnsanlık tarihi boyunca her nesil giyim kuşamından beslenmesine, bilgisinden becerisine kadar birçok gelişme göstermiş ve bu gelişmeye de devam etmektedir. İnsanın yaradılışı gereği amaçları, duyguları ve ihtiyaçları zaman ve şartlara göre değiştiği için nesiller arası farklılıklar da buna paralel olarak değişmiştir. Bu değişimi teknolojilerin her alanda hayatın vazgeçilmez bir parçası haline geldiği günümüz şartlarında bu teknolojileri faal ve karışık bir biçimde kullanan, "Z Nesli" olarak adlandırılan bu kuşakta görmekteyiz. Bu gelişmenin sonucu olarak; dijital ortamda doğan ve bu

teknolojiden etkilenecek büyüyen çocukların da kendilerinden önceki kuşaklardan farklılaşması kaçınılmazdır. Z nesli! Son nesil!

Üzerinde birçok teoriler üretilen Z nesli, insanlığın son dönemi olarak adlandırılmaktadır. Bilim insanlarına ve bazı düşünürlere göre bu neslin son nesil olduğu ve bir daha başka bir nesil gelmeyeceği düşünülmektedir. Buna delil olarak da yapay zekâ ve teknolojinin daha fazla yaygınlaşmasından mütevellit insanların kendisini geliştireceğini düşündüğü teknolojinin aslında bir yıkım olacağını ve insanlığın yok olacağını göstermektedir. Peki bu söylenenler doğru mu? Kıyamet mi yaklaşıyor? İleriki zamanlarda Z nesli ile beraber insanlığı ne bekliyor? 21. Yüzyılın yönetici ve üretici kesimini oluşturup inşa edecek olan günümüz

genç ve çocuklarını içinde barındıran Z nesli insanlığa gelecekte nasıl etki yaratacak?

Yıl 2080. Sabah kalktığımda bana selam verenler."Ben"i sevip, saygı duyup bana değer veren insanlar var. Sadece meşguliyetleriyle değil, benimle ilgilenip, bana yardım edenler. Makam, mevki, şan, şöhret uğrunda beni harcağıp bir kenara atan insanlar yerine, beni öne çıkaran ve adaleti savunan insanlar var. Sadece iyi zamanlarımda değil, yardıma ihtiyaç duyduğum zor zamanlarımda benim yanımda olan, bana destek verenler. Gelecekte ne olacak, nereye gidiyoruz? diyenler yerine "Neredeyiz?" diyenler. Yani "kendi"lerini unutmayanlar var. Hayatın sadece 60-70 seneden ibaret olmadığını bilen, fani uğraşlar yerine kendine uhrevi uğraşlar bulanlar. Adaletin tek iktidar olduğunu ve barışın her daim savaştan üstün olduğunu bilenler. İktidar olmak uğruna her türlü hainliği yapanlar yerine hakkı savunup tavsiye eden, kavga değil sulhu savunanlar. Peygamber Efendimizin "Bir işi bitirince başka bir işe yönelin." sözünü hayatına geçirip işi verimli kılan ve sonrasında yeni uğraşlar bulanlar. Jusserand'ın dediği "Bundan yirmi yıl sonra yaptıkların için değil yapamadıkların için üzüleceksin." sözü üzerine düşünen bir insanlık. Bir Rus söyleminde söylendiği üzere "Gelecek, onu beklemesini bilenlerindir" sözüne istinaden beklemeyi de sabırla gerçekleştirenler. Yalnızca telefonuna odaklanıp etrafa kendini kapatanlar yerine, çevresini inceleyip okuyan ve künhüne vakıf olan insanlar var! En önemlisi de etrafına değer verdikçe kendine değer katan insanlar var.

Yıl 2080. Dünyevi ihtiyaçlar bir bir yok edilmeye çalışılıyor. Para uğruna hırslarına köle olmuşlar, yerini dayanışma ve yardımlaşmayı esas alanlar bırakıyor. Makam, mevki aşkı bitmiş, hatta iktidar olma yolunda kendini harcayan devletler yıkılmış, İslam'ı kabul eden ve yaşayan tek doğru almıştır yerini. İslam

ile birlikte adalet sağlanıyor ve Peygamber Efendimiz örnek almaya çalışılıyor. Kendisini yapay zekâ ile birlikte boyunduruğu altına almaya, içerisine birçok kötülük yerleştirmeye çalışan insanların bu kötü planlarını anlayıp onları kendi açtıkları çukurda boğan bir nesil... İnsanlığın son nesli; ahir zaman nesli olarak nitelendirilen bir nesil var. Doğal kaynakların önemini bilen ve çevre dostu olup geri dönüşüme önem veren, hayvanları canice öldürüp sırf üzerine giyip arkadaşlarına hava atmak için onların kürkünü kullanan insanlar yerine, hayvanları dost bilen bir nesil var. Teknolojinin insanın faaliyetlerini kısıtlayabileceğini bilip, onu doğru şekilde kullanan bir nesil var.

Yıl 2080. Dünya'da yeni enerjiler keşfedildi. Sabah kalktığımda kahvemi yudumlarken etraftaki karbondioksit enerjisiyle çalışan uçan arabaları izliyorum. Üzerime hem kendime hem de canlılara zarar vermeyen giysiler giyiyorum. Beyinden çıkan komutlar ile çalışan, yapay zekâda çığır aşan, canlılara zararı olmayan telefonumla istediğim her şeye ulaşabiliyorum. Arkadaşlarımla dışarı çıkıp oynayabileceğim parklarım, oturup piknik yapabileceğim bahçelerim, hayvan dostlarıma özgür bir yuva sağlayacak ormanlarım var. Sokakta yürürken kollarını açıp koşuşunu annesine "Anne uçabiliyorum." şeklinde anlatabilecek hayal gücü geniş çocuklar görüyorum.

Yıl 2080. O zamanları umuyorum ki görürüm. Belki göremeyeceğim ama ben herkesin kendi kaderini yazdığını ve o kaderi yaşadığına inanıyorum. Şayet ben geleceği iyi düşünürsem ağaçlar çiçek açar. Umutsuz bir gelecek hayali hiçbir tohumu yeşertmez. Gelecek adına umut tohumları ekiyorum gönül dünyama ve mükemmel bir gelecek görüyorum son neslin gözbebeklerine.

NOKTA ATIŞLI HÜSEYİN AKIN MÜLAKATI

DÖNEM SORUSU: 1983 yılında İmam Hatip Liselerinden mezun olmuşsunuz. O dönemde imam hatip liselerine karşı bir önyargı olduğu, özellikle de üniversiteye giderken sorun oluşturduğu söylenir. Sizin için böyle bir sorun teşkil etti mi?

Hüseyin AKIN: Hayır, benim için hiç sorun teşkil etmedi. Çünkü ben üniversiteyi lisede okurken bitirmeye çalışıyordum. Yanlış anlamayın, üniversite dedimse görünmeyen üniversiteden bahsediyorum. Bol kitap

okuyordum, yazı yazıyordum, edebiyatla ilgileniyordum, karikatür çiziyordum. Lisede pek parlak öğrenci olmamama rağmen okulu bitirince üniversiteyi kazanmakta zorluk çekmedim. Çünkü birikimim bir fakülteyi kazanabilecek yeterlilikteydi.

MESLEK SORUSU: Akademik hayatınıza eğitmen olarak devam etmişsiniz ama aynı zamanda şiirler ve denemeler yazmaya devam etmişsiniz. Hem yazar/Şair olup hem eğitmen olmak daha mı zor daha mı kolay oldu?

Hüseyin AKIN: Ben kendimi öğretmen olarak tanımlamadım hiçbir zaman. Öğrenci olmaya daha yakınlığım. Çünkü öğreneceğim şeyler henüz bitmedi. Şiiri de ben bir öğrenme biçimi olarak gördüm. Eşyanın künhüne vasil olma yolu olmuştur şiir benim için. Öğretmenlik gençlerle deneyim ve bilgi paylaşımı olması hasebiyle beni dinç ve dinamik tutan bir meslek. Şiir yazmama bu yönüyle olumsuz bir etkisi olmadı. Yazar öğretmen değil de öğretmen yazar olsaydım belki körelirdim.

SENTEZLEME SORUSU: Şair olarak tanınan biriyken gazetelerde yazı yazan kalem erbabı olmak nasıl bir duygu ve düşünce dünyası gerektiriyor?

Hüseyin AKIN: Gazetede yazdıklarım genelde deneme özelliğinde yazılar. Kalıcı şeyler yazmaya çalışıyorum. Şiiri ihmal edecek derecede kendinden geçen yazılar değil yazdıklarım. Bir de şairlerin arka planında mutlaka şiirlerini destekleyecek bir düzyazı gücü olması gerekir.

ZAMAN TÜNELİ SORUSU: Şu ana kadar çok sayıda edebi dergi çıkarmışsınız, bu dergilerin yazarlığınıza ne gibi yansımaları oldu?

Hüseyin AKIN: Dergiler edebiyatı gündemde tutmaya yarar. Kendi boy aynanızdan kendinizi seyretmeniz gibi bir şeydir. Kendi kendinizle bir takip mesafeniz olmalı; dün, bugün ve yarın bağlamında. Bunu dergiler sağlıyor diyebilirim.

TARAYICI SORUSU: Bugünkü edebiyat dünyasına genel bir perspektiften baktığınızda neler söylersiniz?

Hüseyin AKIN: Günümüz edebiyat dünyası dediğimizde belli belirsiz bir dünya akla geliyor. Ama benim baktığım yerden görüneni soruyorsanız şiir, öykü, deneme ve roman kendilerine sabır ve vefa duygusu ile bağlı ellerde yaşamaya devam ediyor. Çok şiir

yazılıyor, ama nitelikli şiir az. İnsanların hikayeleri azaldı ve kimse kimsenin hikayesini merak etmez oldu. Mesafeler kısalдықça yaşananların hikâye özelliği, anlatı değeri de yok olmaya yüz tutuyor. Deneme türler içerisinde üvey evlat gibi duruyor. Roman piyasaya biraz daha yaşlı. Bu hengâme içerisinde soyut olanla irtibatımızı sağlayan yine şiir oluyor. İyi ki şairler var ve şiir yaşıyor.

ZAMAN MAKİNESİ SORUSU: “İlk Derse Geri Dönmek Şart” adlı bir yazınıza rastladım. Bugün ilk dersinize dönseniz o ilk derste şimdiki öğrencilere edebiyat-hayat-insan bağlamında neler söylemek istersiniz?

Hüseyin AKIN: İlk derse geri dönsem öğrencilerime her şeyi bilmek için burada olmadıklarını hatırlatırdım. Kültür’ün “her şeyi unuttuktan sonra akılda kalan şey” olduğunu yinlerdim. Sözün özünü ve de özün sözünü hülâsa ederdim.

MANİFESTO SORUSU: Hem şair hem yazar olarak edebiyatçılığınızı ifade eden manifestonuz nedir? Bizimle paylaşır mısınız?

Hüseyin AKIN: Manifesto iddialı bir kavram, ama yine de ifade etmeye çalışayım. Şiir benim için görüneni görülmeyen yanlarıyla görebilme hassasiyetinden neşet eder. Şiir yazmak yaşamayı çoğaltan bir şey. Söyleyebilme, anlatabilme ve anlayabilme gibi unsurların tıkanan damarları ancak şiirle açılabilir. Aşkla ve de aşkın olanla buluşturur şiir. Sesin çağırdığı söz, sözün kucakladığı sestir şiir. Kabuk özü, öz kabuğu koruyup himaye eder. Şiir insanla dünya arasında imzalanan anlaşmaya dünyanın sadık kalmamasından südür etmiştir.

Taha Yasin YOLCU: Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Hüseyin AKIN: Ben teşekkür ediyorum.

Futbol Vardır Futboldan İçerü

Dünya tarihinde futbolun tam olarak nerede ve ne zaman başladığı bilinmemektedir. Fakat ilk arkeolojik bulgulardan elde edilen bilgiler ışığında ayakla topa vurma oyunlarının Sümerlere kadar uzandığı ortaya çıkmıştır. Yine bu bulgular ışığında MÖ 2500'lü yıllarda Çin'de askerler toprağa iki direk dikip topu bu direkler arasından geçirmekle uğraşmış bununla zaman geçirmişlerdir. Aynı zamanda topa ayakla vurmanın Eski Mısır medeniyetinde de oynandığı bulunan duvar resimlerinde görülmüştür. Tabii bu tarihlerde oynanan futbola benzer oyunlar ilkel biçimde oynanmıştır.

Modern futbol ise 12. yüzyılda İngiltere'de oynanmaya başlanmış ve oldukça da sevilmiştir. Rekabetler ciddi boyuta ulaştıkça oyun, ülkenin kralı tarafından yasaklanmıştır. Daha sonra 1583 yılında yasak kalkmış fakat oyuna basit ve ülke huzurunu bozmayacak kurallar getirilmiştir. Faul sistemi ve hakem seçimi bu kuralların en temelleridir. 1857'de ilk futbol kulübü "Sheffield Club" kurulmuştur. Sonraki yıllarda ise İngiliz Futbol Birliği kurulmuş ve yavaş yavaş kulüpler ortaya çıkmıştır. Müسابakaların artışı 1904 yılında futbolun dünya çapındaki en üst düzey yönetim organı olan FIFA'nın (Uluslararası Futbol Federasyonları Birliği) kurulmasına neden olmuştur.

"1875 yılında Selanik'te, 1877'de İzmir'de futbol; azınlıkların oynadığı, Müslümanların da seyrettiği bir oyun olarak dikkati çekti."

Modern futbol, Türkiye'de 19. yüzyılın başlarında oynanmaya başlandı. Dönemin anlayışına göre, futbol Türk gelenekleriyle bağdaşmadığından bu spor dalının öncüleri **Müslüman** olmayan azınlık mensuplarıydı. Özellikle İzmir ve Selanik'teki **Rum, Ermeni,**

İngiliz ve İtalyan asıllılar, kendi aralarında kurdukları takım ve kulüplerde futbol oynamaya başladılar. 1875 yılında Selanik'te, 1877'de İzmir'de futbol, azınlıkların oynadığı, Müslümanların da seyrettiği bir oyun olarak

dikkati çekti.

"O zamanlar Türkler için kulüp kurmak veya kulüplere katılmak yasaktı. Yasaklara rağmen 1899 yılında Kadıköy'de Reşat Danyal ve Türkiye'nin ilk futbolcusu sayılan Fuat Hüsnü Kayacan, Türk takımı Black Stockings Futbol Kulübü'nü (Siyah Çoraplılar) kurdu, ancak kulüp aynı yıl ihbarlar üzerine faaliyetine son verdi. Daha sonra Fuat Hüsnü Kayacan, tekrar kulüp kurmak adına Kadıköy Futbol Kulübünü kurdu fakat bu kulüp de 2 ay sonra kapatıldı."

İzmir'de futbolun öncülüğünü yapanlardan James La Fontaine, 1899'da İstanbul Kadıköy'e yerleşti. Kadıköy'de Football-Association isimli kulübü kurdu. O zamanlar Türkler için kulüp kurmak veya kulüplere katılmak yasaktı. Yasaklara rağmen 1899 yılında Kadıköy'de **Reşat Danyal** ve Türkiye'nin ilk futbolcusu sayılan **Fuat Hüsnü Kayacan**, Türk takımı **Black Stockings Futbol Kulübü'nü** (Siyah Çoraplılar)

kurdu, ancak kulüp aynı yıl ihbarlar üzerine faaliyetine son verdi. Daha sonra Fuat Hüsnü Kayacan tekrar kulüp kurmak adına Kadıköy Futbol Kulübünü kurdu fakat bu kulüp de 2 ay sonra kapatıldı. Türklerin kulüp kurmasına müsaade etmeyen gayrimüslimler kendi kulüplerini bizim topraklarımızda geliştiriyor ve Türklerin sadece uzaktan seyirde kalmasına izin veriyorlardı.

Futboldan ümidi kesmiş olan Türkler o tarihlerde revaç bulmaya başlayan İsveç jimnastiğine ilgi göstermeye başladılar ve bunun sonucunda 1903 yılında Beyoğlu Kaymakamının desteği ile **Beşiktaş Jimnastik Kulübü** (Beşiktaş Terbiye-i Bedeniye Osmanlı Kulübü) kuruldu. 1905 sonbaharında ise Galatasaray Üniversitesinden Ali Sami Yen sınıf arkadaşlarından birkaç

Türk, Bulgar, Sırp ve Fransız ile futbol takımını kurdu. Takımın ismi konusunda herkes kendi lügâtinden isim koymak istediği için karasızlık çıkmış ve okulun adını koymaya karar vermişlerdi. Böylelikle her ne kadar içinde farklı milletlerden insanlar bulunsa da **Galatasaray**, tarihe ilk Türk Futbol kulübü olarak geçti. 1907 senesinde ise Ziya, Ayetullah ve Necip adlı üç Türk gencinin önderliğinde Galatasaray'ın aksine tamamen Türklerden oluşan **Fenerbahçe Kulübü** kuruldu. 1910 yılında Beşiktaş'ında futbol branşında faaliyet göstermesiyle bu üç takım azınlıkların dikkatini çekti ve Pazar Ligi'ne alındı.

1908'de II.Meşrutiyet'in ilanı ise futbola hız kazandı. Meşrutiyet'ten önce padişah ve azınlıklar tarafından engellenen kulüpler Meşrutiyet'in ilanı ile serbestlik kazandı ve zamanla çoğalmaya başladı. Vefa, Süleymaniye, Beykoz, Anadolu Hisarı, Pera (Beyoğluspor),

Eyüp, Kasımpaşa gibi bir sürü İstanbul takımı kuruldu. İstanbul dışında da takımların kurulmasıyla Türkiye Futbol Federasyonu'nu kuruldu. Ardından "lig" oluşturuldu.

GENERAL HARİNGTON KUPASI

"Fenerbahçe'nin gençleri Anadolu işgal altındayken Kurbağalidere kenarında, kulüp binasının önündeki

iskeleye yanaşan motorlarla Anadolu'ya silah kaçırmaktaydılar. Azınlıklar ise bunlardan geç vakitte haberdar olup bunlara karşılık gitmeden önce son kez gövde gösterisi yapmak istediler."

Futbol, Cumhuriyet'in ilanına adım adım ilerleyen ülkenin dört bir yanını sarmış, rekabet ve eğlencenin kaynağı olmuştu. Türk topraklarını yavaş yavaş terk eden azınlıklar, gitmeden önce hem Türkler arasında hem de azınlık takımlara karşı yapılan maçlarda dikkat çekici başarıya ulaşan Fenerbahçe'ye maç teklif ettiler. Tabii tek sebep Fenerbahçe'nin futboldaki başarısı değildi. Fenerbahçe'nin gençleri Anadolu işgal altındayken Kurbağalidere kenarında, kulüp binasının önündeki iskeleye yanaşan motorlarla Anadolu'ya silah kaçırmaktaydılar. Azınlıklar ise bunlardan geç vakitte haberdar olup bunlara karşılık gitmeden önce son kez gövde gösterisi yapmak istediler. Maçın tarihi 29 Haziran 1923 olarak belirlendi ve maç teklifinde bulunan İngiliz Generali Harington, ortaya gümüş işlemeli devasa bir kupa koyup kazanan takımın kupaya sahip olacağını belirtti. Ardından İşgal Devletleri tarafından tüm azınlık kulüplerinin en güçlü oyuncularını seçildi ve bir takım oluşturuldu; Goldstream Guards. Azınlıklara göre ellerindeki güçlü oyuncular kimse geçemezdi ve o kupa onların olacaktı. General, İstanbul gazetelerine şöyle bir ilan verdi

“İngilizler, Türk kulüplerine meydan okuyor. Galibine, Başkumandan’ın adını taşıyan büyük bir kupa verilecek. Bu maça Türk kulüpleri diledikleri gibi takviye de alabilirler.” Bu ilan Türk halkını küçümser ve aşağılar nitelikteydi. Fenerbahçe ise bu meydan okumaya yine gazeteler aracılığı ile gereken cevabı verdi **“Fenerbahçe Kulübü, yalnız kendi kadrosuyla bu maçı şartsız olarak kabul eder.”**

Gazetelerdeki bildirilere şahit olan Anadolu takımları bu maç için birlik olup Fenerbahçe’ye maddi-manevi destek olmaya karar vermişlerdi. Fenerbahçe gençleri ise bu maçın milli bilincini kavrayıp sıkı çalışmalara başladı.

Maç günü geldiğinde İstanbul’da bulunan tüm Türk halkı Taksim Stadını tıklım tıklım doldurmuş, her yeri sarı lacivertle süslemiş, hep bir ağızdan Türk marşları söylüyor ve ellerindeki Türk bayraklarını özgürce sallıyorlardı. Rakip tarafında ise az sayıda taraftar bulunuyordu fakat General bu maç için Malta Valisi Lord Plummer’i çağırması ve onunla beraber şeref köşesindeki yerini almıştı.

Büyük bir çekişmeyle başlayan maçta Sarı-Lacivertlilerin üzerinde heyecanın yanı sıra gerginlik vardı. Üstelik ilk golü yedikten sonra taraftarın üzerine battaniye gibi örtülen sessizlikle daha da tedirgin oldular. Devre arasını 1-0 yenik kapatan Fenerbahçe ikinci yarıda kendini göstermiş ve klasik futbolunu sergilemeye başlamıştı. 60. dakikada Zeki Rıza’nın golüyle beraberliği yakalayan takım taraftarın da canlanmasıyla daha da açılmıştı. 74. dakikada yine Zeki Rıza (Sporel) çok şık bir golle durumu 2-1’e getirmiş ve Fenerbahçe rakibini tarihi bir geri dönüşle yenmişti.

Maç sonunda işgal orduları Başkomutanı General Harington, adını taşıyan gümüş kupayı Fenerbahçe takım kaptanı Hasan Kamil Sporel’e verdi ve kaptan büyük bir gururla kupayı havaya kaldırdı. Sahadaki futbolcular

formalarındaki Türk bayrağını öperek galibiyeti kutlarken tribünlerde fesler havada uçuşuyor galibiyet büyük bir coşkuyla kutlanıyordu.

O günlerden bu günlere çok şey değişti. Günümüzde artık futbol, kapitalizmin ana organlarından biri haline geldi. Futbolla birlikte ucundan kıyısından ilintilendirilebilen her ürün, futbolun pazarlama sahasına girmiş durumda. Satın aldığımız şey artık sadece bir mücadele, keyifle oynanan bir oyun değil yazık ki! Artık büyük paraların döndüğü, dev bir endüstrinin hedefiyiz. Fakat bizler bunun ne kadar farkındayız? Özellikle de siyasi, ekonomik ve kültürel anlamda Batı’nın karşısında mağlubiyet alan ülkeler olarak futbolun bize ifade ettiği ile bu dev endüstriyi organize eden güçlere ifade ettiği şey şüphesiz aynı şey değil. Yenik cephede yer alan Müslümanlar nasıl ki bir zamanlar Fenerbahçe’nin işgal güçlerine attığı her golle, Muhammed Ali’nin rakibine attığı her yumrukla yenilmişliğin ve zulme uğramanın intikamını alıyorsa şimdi de futbolda attığımız her golle adeta tüm yenilginin intikamını almış gibi seviniyoruz. Belki de bu bir züğürt tesellisidir. Çünkü ne attığımız golle zulümlere son verebiliyoruz ne de kendimizi yenik takım olmaktan kurtarabiliyoruz. Çünkü artık yensek de yenilsek de bu dev endüstri bizi yine ahtapot gibi sarabilmekte. Biz de eski günleri özleyeduralım. Bu noktada **Eduardo Galeano**’nun şu sözlerine katılamamak imkansız:

“Neyse ki futbol profesyonel futboldan ibaret değil. Topun hala neşeyle yuvarlandığını görmek için sokaklara, kaçak arsalarla çıkmak yeter. Televizyonda seyredilen profesyonel futbolun neşesi kaçmış durumda. Beş forvetli eski zamanları özlemle yad edip şimdi geriye yalnızca bir tane kaldığını hüznle kavırıyoruz mecburen, giderek bir tane bile kalmayacağını anlıyoruz: Herkes geriye, ileride kimse kalmasın!”

“HAYIR DOSTUM! BU BİR MASAL DEĞİL”

Kalk kendimize gidelim! diyen bir sancı sesleniyor bana içimden. Bu ses öyle gür ki karşı koyamayacak kadar güçsüz ama bunu yapamayacak kadar da çaresizim. Bu koyun garip bir sakiniyim belki ama sizdenim. “Mutlu son yoktur” a inanan biz gençler için sürreal olsa da. Hikaye elbette benim kafa seslerimle değil, ya bir şairin yalnızlığı ya da genç bir kadına duyulan sevgiyle başlamalıydı. Hayır dostum, bu bir masal değil. Egomuz ve meraklarımız kadar gerçek şeylerden benim payıma düşen naçizane bir kırıntı. İçimde yıllanmış üzüm bahçelerinin

beni delirmememe yetecek kadar sarhoş edemediğini fark ettiğimde kopmaya başlıyor bendeki ben.

“Boynuma bu ismini ve cismini tam olarak bilmediğim ve asla tam anlamıyla anlayamayacağım tasmayı ne zaman taktılar anımsamaya çalışıyorum. Sahi! Sizde de vardı değil mi onlardan?”

Göğsümün ortasında bir saksı çiçeği oturmuş, içime yağın yorgun yağmurlarla besleniyor. Boynuma bu ismini ve cismini tam olarak bilmediğim ve asla tam anlamıyla

anlayamayacağım tasmayı ne zaman taktılar anımsamaya çalışıyorum. Sahi! Sizde de vardı değil mi onlardan? En afilisi, en parlağı kimde gören oldu mu? Ne zaman piyasaya sürülüyormuş en pahalıları? Sahip olabilmemiz için kaç bedel ödeyip kaç tane dost satmamız gerekiyormuş? Gören, duyan bana da haber **“vermesin!”** Platon, “kendine kayıtsız olduğu halde kendinin ilgili olmadığı bir alana duyulan merak saçmadır.” diyor.

“Boş yahut dolu “aferin” toplamaya yeterince meraklıyız.. Anlayacağın alkışlarla yaşıyoruz ve bir Zeki Müren de değiliz.”

Tam olarak neyi merak ettiğimizi, neyi ne için sevdiğimizi biliyor muyuz gerçekten? Kendimizi sevdirmeyi denemek yerine kendimizi sevmeye çabalamak böylesine zor olmamalıydı. Hep bir dönüşlülük zamiri edası yarattığının farkındayım dostum ama birbirimizi nelere tercih ettiğimizi görmek, insanı bir yerde egosuna mahkum ediyor. Bunu kırmak yerine egomuzu tombullaştıralım ve “sözde sevgisini” afişe eden bütün metaların ve insanların önüne yuvarlayalım gitsin demiyorum tabii. (Bu dediğim hiç sekmez çünkü mesela genelde) Zira boş yahut dolu “aferin” toplamaya yeterince meraklıyız.. Anlayacağın alkışlarla yaşıyoruz ve bir Zeki Müren de değiliz.

Ah ah!..

“Kendimi yoklamaya başladığımda o eski koltuklarda oturup uzun bir hikaye dinleme arzusu sarıyor beni. Annesine “anacığım” diyen insanları, sevgiliye “yâr” diyen aşıkları.. Bunun bana, sana, bize iyi geleceğini biliyorum içten içe...”

Kendimi yoklamaya başladığımda o eski koltuklarda oturup uzun bir hikaye dinleme arzusu sarıyor beni. Annesine “anacığım” diyen insanları, sevgiliye “yar” diyen aşıkları.. Bunun bana, sana, bize iyi geleceğini biliyorum içten içe... Bunun çok retro bir istek olduğunu fark ettiğini hissediyorum ama bundan da tatmin olabileceğini fark etmelisin artık güzel insan. Yeter ki birbirimize gerçek kalalım. Seven sevdiğine samimiyeti sevdirdin mottosuna bürünürsek bu yalan dünyada, pasaportsuzda geçilebileceğini fark ederiz bir yürekten diğerine..

Sevmekler bizim içindi ve yine sevmekle çözülecekti her şey.

CÜMLE IŞINLAMA ETKİNLİKLERİ

İnsan, bir anlam haritasıdır. İnsan haritadaki ayrıntıda saklanır. Hayatı anlamlandıran bu ayrıntılardır. Hayat, ayrıntılarla yaşamaktadır.

Ahmet Anıl Aydın

İnsan, bir anlam haritasıdır. Yüzü dünyayla eş anlamlı, vücudu kainatla. İnsana baktıkça, dünyanın sesini duyuyor, kâinatın muazzam dengesini görüyorum. Bize yol gösteriyor bu harita. Zıt anlamlar dünyasından çıkış ve gerçek dünyaya giriş yolunu.

Emir Küçükpınar

İnsan, bir anlam haritasıdır. Ta ki kendisini kaybedesiye kadar. Çünkü aynı zamanda insan yanlış anlamların da haritasıdır. Eline bir pusula alasıya kadar.

Ahmet Semih Güllü

İnsan, bir anlam haritasıdır. Anladıkça ileriye gidersin. Anlamak insanı geliştirir. İsteddiği hedefe yöneltir. Yeter ki anlamaya çalış!

Ali Emre Kaya

İnsan, bir anlam haritası değildir. Anlamak, anlamak insan için her şeydir. Anlamak insanın haritasıdır. Anlamadan bulamazsın yolunu. Bilemesin nerde olduğunu. Anlamadan kaybolursun, tıpkı haritasız gittiğin gurbette olmak gibi.

Taha Yasin Yolcu

İnsan, bir anlam haritasıdır. Maddi ve manası olan her şey vardır onda. Onun seni anlamlandırması lazım ki sen de onu anlayabilesin.

İbrahim Baran Deniz

İnsan, bir anlam haritasıdır. Kelimelere, sözlere anlam yükleyen insandır. Sıradan kelimeler ve sözler onun ışığıyla anlamlanır.

Ömer Faruk Karakoyunlu

İnsan, bir anlam haritasıdır. Yolunu kaybedene harita olmakla bulur dünyasını.

Emir Baki Yahşi

“Biz sarhoş olduğumuz zaman, henüz üzüm yaratılmamıştı”

Divan edebiyatında gazellerin ana konusu aşktır fakat bu aşk, güzellik ya da karşılık aramaz. Öyle bir aşk ki aşk varsa belki aşık bir yudum su bile aramaz. Sevgilinin hasreti, bir bakışı, kavuşmak arzusu aşığı öyle yakmıştır ki aşık, artık çölde sevgilinin ayağının altına yapışan kızgın kum tanesinden farksızdır, ne yazık ki zalim sevgili kum tanesi olan aşığın üstüne bile basmaz. İşte şiirimiz de tam burada başlar.

Şehrin hükümdarı Mecnun'a Leyla'nın çirkin olduğunu söyleyip onu kendi sarayındaki güzel cariyelerden biriyle evlendirmeyi teklif eder.

Mecnun ise bu teklife cevaben;

"Mehub hübez ve lakin her kub mehub nist" (Sevilen güzeldir ama her güzel sevilmez)

16. yüzyıl şairlerinden Ulvî der ki **"Aşk gevezeliği kaldırmaz, aşk dilin tutulduğu zamandır."**

Dili tutulmuş aşıkların akıllarından geçenleri okuyalım:

FUZÛLİ

**Beni candan usandırdı cefâdan yâr usanmaz mı
Felekler yandı âhımdan murâdım şem'i yanmaz mı**

(Cefasıyla canımdan usandırdı beni yar;cefa etmekten kendisi usanmaz mı acep?)

**Kamu bîmârına cânân deva-yı derd eder ihsan
Niçün kılmaz bana derman beni bîmar sanmaz mı**

(Dertlerinin devasını bağıslıyor bütün sevenlerine sevgili. Peki ya bana niçin kılmıyor derman? Yoksa hastalarından saymıyor mu beni?)

**Fuzûlî rind-i şeydâdır hemîşe halka rüsvâdır
Sorun kim bu ne sevdâdır bu sevdâdan usanmaz mı**

(Çılgınlıktan kurtulamayan bir aşığındır Fuzuli senin, ve rezil rüsva olmuştur hep halka bu yüzden. Kendisine sorun hele, bir sorun bu sevdadan usanmaz mı?)

**Hâsılım yok ser-i kûyunda belâdan gayrı
Garâzım yok reh-i aşkında fenâdan gayrı**

(Beladan gayrı bir şey yok senin yurdunda elde ettiğim... Zaten bir maksadım da yok, aşkının yolunda yok olmaktan öte..)

**Ne yanar kimse bana âteş-i dîlden özge
Ne açar kimse kapım bâd-ı sabâdan gayrı**

(Ne kimsem var yanan bana gönül ateşinden başka, ne de seher yelinden başka çalan kapımı.)

**Yâ Rab bela-yı aşk ile kıl âşına beni
Bir dem bela-yı aşktan kılma cüdâ beni.**

(Ya Rab aşk belasıyla beni içli dışlı et, Bir an bile beni aşk belasından uzak tutma)

**Öyle zaîf kıl tenimi firkatinde kim
Vaslına mümkün ola yetürmek sabâ beni**

(Tenimi öyle zayıflat ki sabah rüzgârı beni yâre kavuştursun.)

**Edemem terk Fuzûlî ser-i kûyın yârin
Vatanımdır vatanımdır vatanımdır vatanım**

(Terk edemem yârin bulunduğu yeri zira benim vatanım orasıdır.)

**Ger men men isem nesin sen ey yâr
Ger sen sen isen neyem men-i zâr**

(Eğer ben ben isem, ey sevgili sen kimsin? Eğer sen sen isen, bu inleyen ben kimim?)

**Öyle ser-mestem ki idrâk etmezem dünyâ
nedür**

**Men kimem sâkî olan kimdür mey û sahbâ
nedür**

(Öyle kaybettim ki kendimi aşk içkisiyle, anlamıyorum dünya nedir? Ben kimim, saki olan kimdir ve içki kadehi nedir?)

**Gerçi cânândan dil-i şeydâ için kâm isterem
Sorsa cânân bilmezem kâm-ı dil-i şeydâ nedür**

(Çılgına dönen kalbim için gerçi sevgiliden bir lütuf istiyorum ama sorsa ki sevgili çılgın gönlümün arzusunu, bilmem onun da ne olduğunu; nedir?)

BÂKÎ

Nedür bu âriz u hadd ü nedür bu çeşm ü ebrûlar

Nedür bu hâl-i Hindûlar nedür bu habbetü's-sevdâ

(Nedir bu yüz ve yanak, nedir şu gözler ve kaşlar! Ya nedir bu kara benler; ne şu sevda danesi olan ben!..)

**Yârdan cevri ü cefâ lûtf u kerem gibi gelür
Gayrıdan mihr ü vefa derd ü elem gibi gelür**

(Sevgiliden eziyet ve cefa, lütuf ve ihsan gibi gelir.

Yabancıdan sevgi ve vefâkârlık, dert ve elem

gibi gelir.)

ŞEYH GALİB

**Benim feyz-i hayatım hâsılı rûh-ı revânımsın
Eğer sermâye-i ömrümde kârım varsa sendendir**

(Ömrümün bereketisin benim; yürüyen ruhumsun. Ömür sermayemde eğer zerrece kârım varsa, sendendir.)

**Gören ser-geştelikde gird-bâd-ı dest zanneyler
Fenâ-ender-fenâyım her ne vârim varsa sendendir**

(Dönüyor başım öylesine dönüp duruyor. Çölde kasırğa mıyım ne?!.. Yokum, yokluk içinde yokum. Artık her ne varım varsa sendendir...)

**Geçmekle devr-i hüsnü geçilmez o şûhdan
Geçmiş zamanı bir nazar-ı tâm tazeler**

(Güzelliğinin çağı geçti diye o işveli sevgiliden geçecek değiliz. Geçmiş zamanın hatıralarını bir aşına bakış tazeler.)

**Gün olur ey meh-i nâzım bu sabâhat da geçer
Bizi hicranda koyan bu şeb-i hayret de geçer**

(Ey nazlı dolunayım! Gün gelir bu güzellik de geçer. Bizi ayrılık içinde kıvrandıran şu hayret gecesi de geçer)

**Bîvefâyım husûs-ı dilberde
Ye's-i ahabb neydiğin bilmem**

(Dilber söz konusu olduğunda dostlara karşı vefasız biri oluyorum; onların alınganlıkları umrumda değil...)

**Öyle bî-hûş eyledin âzâr ile kim tab'ımı
Gelmez oldu bir dahi lutf-ı kelâmın yâdıma**

(Azarlamalarınla bana öylesine kendimi kaybettirdin, öylesine aklımı aldın ki yaratılışım zedelendi, deli divaneye döndüm. Sonra da bir daha hiçbir sözün veya kelimen lütfedip yanıma uğramaz oldu.)

Meh-i bürc-i ârızında gönül oldu hâle mâil
Bana kendi tâlî'imden bu siyeh sitâre düşdü

(Bir yıldız kümesidir yanağındaki benler; ve dolunaydır yüzün. Ay üzerindeki yıldızın akınca gönlüm, bu kara yıldız, bana kendi talihimden düştü besbelli.)

Saldı gönül illerine akını
Kurdu göz ırmağına otağını

(Gönül ülkesine afet saldı o güzel, gözümün ırmağına otağ kurdu.)

Fâriğ olmam eylesen yüz bin cefâ sevdim seni

Böyle yazmış alnıma kill-i kazâ sevdim seni

Ben bu sözden dönmezem devr eyledikçe nüh felek

Şâhid olsun aşkıma arz u semâ sevdim seni

Bend-i peyvend-i dilim ebrû-yı gaddârındadır

Rişte-i cem'iyetim zülf-i siyeh-kârındadır

Hastayım ümmîd-i sıhhat çeşm-i bîmârındadır

Bir devâsız derde oldum mübtelâ sevdim seni

Ey hilâl-ebrû dilin meyli sanadır doğrusu

Sûy-i mihrâba nigâhım kec-edâdır doğrusu

Râ kaşından inhirâf etsem riyâdır doğrusu

Yâ savâb olmuş veya olmuş hatâ sevdim seni

Bî-gubârım hasret-i hattınla hâk olsam yine

Sıhhatim rûh-i lebindendir helâk olsam yine

Tiğ-i gamzenden kesilmem çâk çâk olsam yine

Hâsılı beyhûde cevri etme bana sevdim seni

Gâlib-i dîvâneyim Ferhâd u Mecnûn'a salâ

Yüz çevirmem olsa dünya bir yana ben bir ana

Şem'ine pervâneyim pervâ ne lâzımdır bana

Anlasın bîgâne bilsin âşinâ sevdim seni

YİNE BİR GÜN ROMAN YAZIYORUZ...

21 yaşındaki Amy Grant yatağından sessizce kalktı. Bu gece eşi Clifford'u terk edecekti. 8 ay öncesinde olsa onunla konuşur, sorunları çözmeye çalışırdı. Ama Clifford bir gün aniden değişmiş, yüzündeki duygu ve ifadeler silinmişti. Artık onunla konuşmaya korkuyordu. Bu yüzden Amy, haber vermeden ortalıktan kaybolmaya karar vermişti. Clifford aşağı katta, televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Amy, önceden hazırladığı çantasını dolaptan çıkardı. Merdivenleri inip dışarıya açılan kapıya doğru ilerledi. Eşinin uyuduğu odaya son bir kere baktı. Clifford'dan eser yoktu. Yakalanma korkusuyla panikledi ama artık geri dönemezdi. Tekrar kapıya yöneldiği sırada Clifford'un çalışma odasından gelen soluk ışığı fark etti. Odaya kafasını uzatınca donakaldı. Zeminin kare

şeklinde bir kısmı çıkartılmıştı ve oluşan boşluk, aşağı doğru uzanan bir tünelin girişiydi. Elindeki çanta yere düştü. Bir şey kendisini tünele doğru çekiyordu. Tünelden aşağı doğru indikçe ışık artıyordu. En sonunda küçük bir odacığa vardı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Odanın içinde sadece mini bir buzluk vardı. Buzluğa doğru ilerledi. Oda yeni temizlenmişti. Buzluğun kapısını açınca kısık bir çığlık attı ve yukarı çıkan tünele doğru koşmaya başladı. Tünelin önünde bir karaltı vardı. Aylardır kendisine ifadesiz bakan o yüz, şeytani bir gülümsemeye bürünmüştü. Amy buzluğa doğru geriledi. Sonunun böyle olacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Orada gördüğü şey onu dehşete düşürdü: Yerin altına gizlenmiş bir buzlukta, yan yana sıralanmış...

| Nureşan Seher YILDIRIM

Kalabalık meydanın kıyısında durmuş insanları izliyordum. Meslekleri gereği takım elbise giymiş iki adam ve ellerindeki poşetlerden alışveriş yaptığı belli olan bir kadın... Sıkılmaya başlamıştım. Zaten akşam da oluyordu. Eve giden yokuştan çıkıyor ve binaları seyrediyordum. Hava kapalı, zihin dünyam bir kavgadan çıkmış gibi karmakarışık. Gözümü oyalayabileceğim bir şey yok, her yer beyaz. Binalar beyaz, iplere asılmış elbiseler beyaz, sokaktan geçenlerin saçları

beyaz, hatıralar beyaz... Bu renksizlik rahatlatıcı... Evimi görüyorum. Yaşanmışlıkları taşımaya gücü azalmış olan evimi. Anahtarı kilide sokup döndürüyorum. Her çevirişte çıkan ses zihnime kazılmış. Eve girdikten sonra odama çıkıp yattım. Yorulmuşum. Gözlerimi kapattım. Bulunmak düşüncesi bile beni irken yeri görüyorum. Hastane... Bana dikilmiş onlarca çift sinirli göz, aralarda koşan birkaç kişi ve uçsuz bucaksız bir karanlık...

| Ecrin Sare DEMİRBAŞ

| Zeynep Şevval KAYA

Bir yıl... Hayatlarımızın mahvoluşunun üzerinden tam bir yıl geçti. Robotlar Dünya'mızı bir yıl önce işgal etti. Evimizi, sevdiğimizizi, her şeyimizi kaybedeli bir yıl oldu. Sığınaktan dışarı adım atmayalı ise 9 ay... Robotlar her şeyi yaktı, yıktı. İnsanlar teker teker öldü. Hepi topu 364 kişi kaldık. Şaka gibi fakat Dünya'da insandan çok robot yaşıyor. Daha fazla insan kaybetmemek için yeraltında bir sığınak yaptık. Daha doğrusu önceden yapılmış bir sığınağı bulduk. 9 aydır sığınaktan dışarı çıkmıyoruz. 9 aydır güneşin yüzüme vuruşunu hissetmiyorum. Artık bir karar vermeliyiz. Ya bu sığınakta çürüyeceğiz ya çıkıp robotlarla savaşağız ya da... Bir seçeneğimiz daha var, fakat çok riskli: Orbis'e gitmek. Büyüklerimiz Dünya'nın robotlar tarafından işgal edilme riskini görünce yeni bir gezegen arayışına girmişler. Daha önce bilinmeyen bir gezegen bulmuşlar fakat üzerinde yaşam ihtimali olup olamayacağını bilememişler. Bizler de bir yıldır bu gezegeni araştırıyoruz. Birçok bilgiye ulaştık. Şu an elimizdeki bilgilere göre orada %80 ihtimalle yaşayabiliriz. Ama yine de çok riskli. Bizi orada neyin karşılayacağını bilmiyoruz. Havası temiz midir? Üzerinde yaşayan insanlar veya herhangi bir canlı var mıdır? Ya orası Dünya'dan daha kötü bir haldeyse?

Bugün bir karar vermek için toplandık. Robotlarla savaşırken ölmek mi daha iyi, yeni bir gezegen keşfederken ölmek mi? Her kafadan

ayrı bir ses çıkıyor. Sığınaktaki hayatımızın gayet güzel olduğunu söyleyenler, robotlarla savaşıp yok etmek isteyenler (Robotları yenebileceklerini düşünüyorlar mı gerçekten?), Orbis'in bizim tek şansımız olduğunu düşünenler... Ben de Orbis'e gitme taraftarıyım. Başımıza şu anki durumumuzdan daha kötü ne gelebilir ki?

Oylama yapıldı. İnanır mısınız, savaşmak isteyenler Orbis'e gitmek isteyenler neredeyse eşit çıktı. Neyse ki başkan da fikrini söyleyince bir karar alındı. Halk ikiye bölünecek. Yarımız Dünya'da kalıp robotlarla savaştık, yarımız Orbis'e gidip oranın yaşanılabilirliğini test edeceğiz. Ben tabii ki Orbis'e gidenler arasındayım. Robotlara gözükmeden nasıl uzay gemisine gidebileceğimizin planını yaptık. Ertesi sabah, 9 ay sonra ilk defa yer üstüne çıktık. Güneş'in yüzüme vuruşunu, rüzgarın tenimi soğutuşunu o kadar özlemişim ki. Fakat Dünya'yı tanıyamadım. Her yer mahvolmuş. Binalar tamamen yıkılmış; ağaç, çiçek, yeşillik denen bir şey zaten kalmamış, hava çok kirli...

Şanslıyız ki hiçbir robotla karşılaşmadan uzay gemisine varabildik. O kadar yıkıntı arasında uzay gemisinin sağlam kalması da bir mucize. Herkes yerini aldı. Kalkış yapmaya hazırız. Birazdan belki de yeni evimiz olacak Orbis'e gideceğiz. Umarım Orbis hayallerimdeki gibidir. Umarım bizi daha kötü günler beklemiyor. 3,2,1 ve kalkış...

Hafif loş bir ışık çıkıyor sokak lambasından. Duvar boyaları dökülmüş iki, bilemedin üç katlı müstakil içi boş evler... Gördüğünüzde hiç kimsenin yaşamayacağını düşüneneğiniz evlere, sessizlik hâkim olmuş, bomboş bir sokak... Yıllar önce çocukların heyecanla yurt dışından gelen çikolataları beklediği Hüseyin amcanın yeri... Yanı başında eskiden hayallerimizi süsleyen, renk renk, birinden farklı balonlar satan Ali Ağabey ve Ayşe Abla'nın yeri...

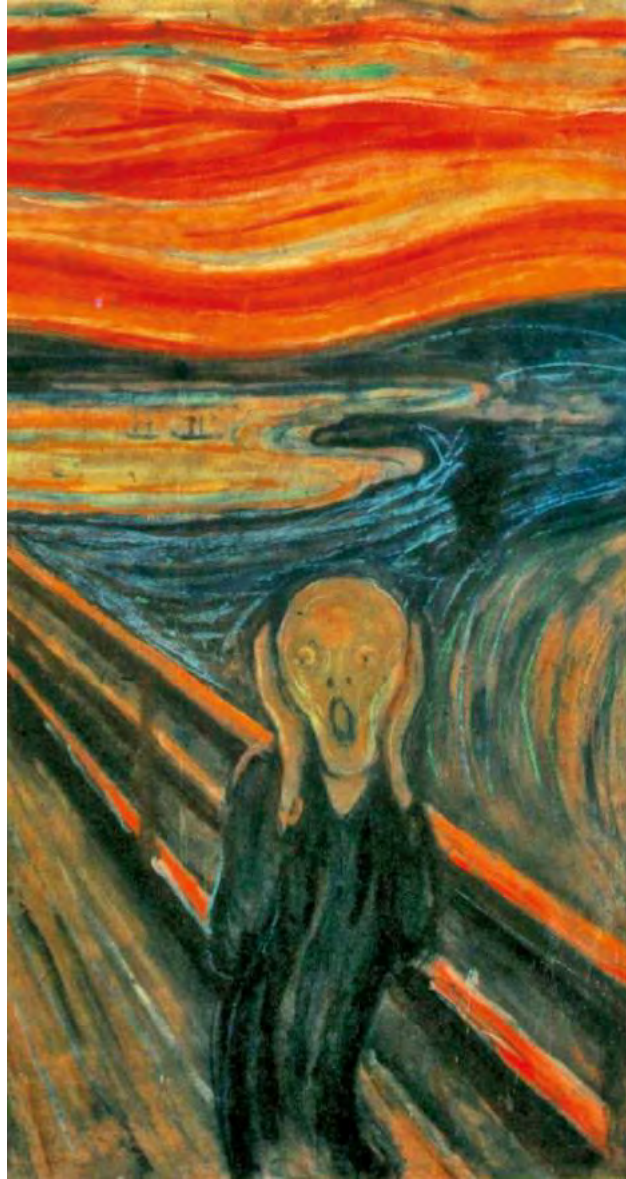
Derin bir iç çektim, aklımda belirip, kaybolan hatıraların güzelliği ve mutlu hatıraların bana verdiği huzur, özlemle birlikte gözlerimde hafif gözyaşları birikti. Elimin tersi ile gözlerimde biriken yaşları sildim. Bacağımda hissettiğim hareketlenme ile düşüncelerimden çıkış, başımı aşağı doğru çevirdim, bir kedi... Bir gözü siyah, bir gözünde beyaz iki ayrı yuvarlak benek... Gözleri hafif şaşkınlıkla, genel olarak insanların tatlı diye nitelendireceği bir kedi...

Başını ve boynunun altını okşamak için yavaşça yere çömeldim, kedi hareketlenmeye başladı, karanlık sokağa doğru hafif bir şekilde, hızlıca koşmaya başladı. Kedinin gittiği yolun tam tersine doğru yavaş adımlarla yürümeye başladım. Ardımda yaşanan güzellik dolu anıları bırakarak yıllar önce tüm anılarımın geçtiği o evin önünde durdum.

Eskimişti, tahtaları kurumuş, çürümüştü, bakımsızlıktan yemyeşil çiçekler ile dolu olan bahçenin hali beni anlık küçük, ufak bir şaşkınlığa uğrattı. Kardeşlerim ile beraber oyunlar oynadığım, kendi kendimize bir sürü oyun ürettiğimiz, her anımı geçirdiğim, her anımın sahibi olan bu bahçenin bu halde olması gözlerimdeki yaşları tazelememe sebep oldu.

Bir anda tüm yaşananlar, mutluluklar, üzüntüler, pişmanlıklar her biri gözümün önünde belirdi.

Dayanamadım, yaşananların ağırlığına, yere bıraktığım montu elime aldığım gibi arkamı dönerek paslanmış demir kapıyı ittirerek, hızlı bir şekilde park ettiğim sokağın başında olan arabama doğru yürümeye başladım.

Gözlerimi açtığımda tanıdık bir kokuyla uyandım bilimsel deneyler yapılmışçasına kimyasal madde kokuyordu. Yatırıldığı yerin üstüne kimin yattığı umursanmadan yapıldığı belliydi. Gözlerim saatlerce ağlamışta göz kapaklarım ağırlık yapıyor gibiydi. Beynime bir şeyler yerleştirmiş fakat beynim bu yerleştirilenleri taşıyamıyordu. İçsel sorgularımı sürdürürken yanıma bir çocuk yaklaştı boş bakışlı duygusuz ve mimiksizdi. Bir çocuğa dair

fiziksel özellikleri dışında hiçbirisi taşıyamıyordu şen ve şakrak değildi. Biri tarafından kontrol ediliyormuş gibiydi bir cihaz gibi hareket ederek yanıma yaklaştı ve

- Seç, dedi. Sorgulayıcı bakışlarla doğruldum ve tekrarladı.

- Seç!

Anlayamadım neyi seçeyim dedim. Ama nafile... Soruma cevap vermiyordu. Sanki benim ne yapmam gerektiğini bilmem gerekiyormuş gibi bakıyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için etrafa bakındım ve bir ipucu aradım. Laboratuvar görünümlü bir oda vardı. Oraya girdim ve gözümüne hemen bir belge çarptı. Belgenin üzerinde üç şık vardı A, B ve C. Fakat garip olan şey şıkların boş olmasıydı, hepsi aynıydı. En sonunda seçmem gereken şeyin bu olduğunu anladım. Ve çocuğa gösterdim. Tabii ki şaşırtmadı ve

-Seç dedi. Hepsi boş olduğu için birine bastım. Çocuk yaklaştı ve "İyi seçimdi." dedi. Ve odadan çıktı. Ne olduğunu kim olduğumu neden burada olduğumu nerede ve kim tarafından Buraya getirildiğimi ve en merak ettiğim ise neyi seçtiğimi bilmiyordum. Gittikçe korkmaya ve gözlerim dolmaya başladı kendimi kimsesiz ve yalnız hissediyordum. İsmimi hatırlamaya çalıştım ve zihnimi zorladım ve gözümün önünde harfler belirmeye başladı beliren harfler J A C K 'ti evet işte hatırlamıştım bu bana büyük bir umut verdi ama hala hatırlamam gereken birçok şey vardı. Ama sanki bunu zihnime giren biri yapıyor gibiydi. Ve soruları Zihni'mde zorlarsam neyi seçtiğimi bulabilirdim. Tekrar düşündüm odaklandım ve dudaklarımdan sessizce döküldü "ben neyi seçtim, ben neyi seçtim." ve bir anda sirenlere çalmaya başladı o kadar yüksek çalıyordu ki anlaşılabilir beynimdekini kızdırmıştım ve bir kadının sesi "sen onları değil, onlar seni seçti" dedi.

CHOPİN'İ DİNLERKEN...

Frederic Chopin - Mysterious Forest

Şarkıyı sen de dinle

Her şarkı insana farklı bir şey çağırır aslında. Bunun en büyük nedeni insanın yaşadıkları ve düşünceleridir. Mysterious Forest bana biraz acıklı geldi. Fakat tatlı bir acı mesela güzel anılarımızı bir sahilde boş bir kafayla düşünmüşçesine bir hava sezirdi.

İnsanoğlu hep ister hiç yetinmez ve bir şeylerin bittiğini kabullenmez özelliklerle o güzel anılarının lakin her şey biter. Bilmediğimiz kadar dakikaların verildiği bu ömrü anı yaşayarak değil de yaşadıklarımızı düşünerek geçiriyoruz ama çoğumuz bunun farkında değiliz. İşte bunlar en başta dediğim gibi acıklı fakat tatlı anılardır. Peki siz yeterince anı yaşadığınızı düşünüyor musunuz? Mesela

gece kafanızı yastığa koyduğunuzda ben bugün bunları yaptım ama bundan mutlu muyum?

Başkalarının yönlendirmesine ayak uydurmak yerine kendi mutluluğunuz için çabalayın ve zamanın değerini bilin. Bugün 31 Ekim 2018 ve bir daha bugün yok önümüzde saymayacağım kadar sonsuz gün var ama 31 Ekim 2018 yok. Bugünü gelecek için kaygılanarak ve geçmiş için kahrolarak geçirme. Zaten geçmiş geçmiştir, gelecek gelecektir bunları hiçbir şey değiştiremeyecek. Hayat bir sınavdır ve sen yanlışlarını öğreniyorsun ki sınavda tekrar o hataya düşme. Hayat kısa, sürekli şikayet etmek yerine bulunduğunuz yerin ve anın değerini bil. Anı yaşamaya bakın ve mutlu olun.

DİZELER VE NOTALAR ARASINDA ŞİİR KİMDİR?

Şiir şiirken:
Karanlık bir yolda
ışıldayandır.
Enes Yeşiloğlu

Şiir şiirken: Kazanıp
kaybettiklerimizi
fısıldayandır.
Ahmet Semih Güllü

Şiir şiirken:
Ortaya atılmış bir
bilinmezliktir.
Recep Talha Heruz

Şiir şiirken:
Duyguların
yapbozudur.
Ahmet Anıl Aydın

Şiir şiirken: Zihni
işleyen ahenk
bütünüdür.
Ubeyd Bölük

Şiir şiirken: Duygu ve
düşünce dünyasının
anlamı saf halidir.
Taha Yasin Yolcu

Şiir şiirken: Aranılan
kişiyi bulma çabasıdır.
Mahir Emre Akdoğan

Şiir bestelenmişken:
Bir tablonun renk
cümbüşüdür.
Recep Talha Heruz

Şiir bestelenmişken:
Karanlık yoldan gelen
çıgıktır.
Ahmet Semih Güllü

Şiir bestelenmişken:
Güneşin güzelliğini
ortaya çıkarmaktır.
Emir Küçükpınar

Şiir bestelenmişken:
İmgelerin gizlice mesaj
veren ritmik halidir.
Taha Yasin Yolcu

YALAN DÜNYANIN HAKİKATLİ ADAMLARI – 1 AHMET ULUÇAY

Ahmet Uluçay, 1954 yılında Kütahya'nın Tepecik köyünde doğmuş, köylü bir yönetmen. Sinemayı, köye gelen gezici bir film gösterimi ekibiyle tanımış. Ve sinema yapma ateşi de ilk defa o zaman içine düşmüş. 12 yaşında -evet evet, 12 yaşında- arkadaşıyla birlikte sinema makinesi yapmaya karar verirler. 3 yıl sonra da topladıkları film parçalarını birleştirip köy halkına küçük gösterimler yapmaya başlarlar. Yine üç köy çocuğu, ellerinde hiçbir imkan bulunmayan, doğru dürüst bir sinema bile görmemiş üç köy çocuğu, "Tepecik Köyü Arkadaş Sinema Grubu"nu kurar.

Almanya'da yaşayan bir gurbetçiden aldıkları eski bir video kamerayla ilk filmi "Optik Düşler"i çeker. Fakat İstanbul'un sinema

piyahasında bir "köylü" olarak kendine yer bulabilmesi o kadar da kolay değildir. Günlerce Beyoğlu'nda filmi için yapımcı peşinde koşmak, onları ikna etmek onu hayli zorlar. Yoksulluk ve sefalet yakasını bırakmaz. Filmini çekebilmek bir yandan kapı kapı dolaşırken bir yandan da ailesini geçindirebilmek için çeşitli işler yapar: kamyon şoförlüğü, inşaat işçiliği... İnşaat işçiliği, kamyon şoförlüğü yapan bir yönetmen... Bu yoksullukla geçen yıllarını anlatırken şöyle diyor:

"Eşimi sinema tutkum yüzünden yoksulluğa mahkum ettim. Yoksulluk utanç da getirir. Hele bizim buralarda, sosyal yarışı kaybettiğin an, dışlanırsın. İnsanlar ahlaksızlığı bağışlayabiliyor ama acizliği asla! Çal, soy, yeter ki yoksul kalma. Ben Beyoğlu'nda koltuğumun altında senaryolarla kapı kapı dolaşırken evin faturalarını, çocuklarımın bakımını eşimin üzerine yıktım. Benim gibi bir sorumsuzu yönettiği için o, en büyük yönetmendir."

Peki sinema yapmak için bu kadar ısrar neden? Sinema, Ahmet Uluçay'da ne ifade ediyor? Bunu da "Küller ve Kemikler" adlı kitabından gelin birlikte okuyalım:

"Neyse, diyorum, biraz da başka şeylerden söz edelim. Nasıl olsa değiştiremiyoruz hayatın akışını. Tüm yitkilerimiz öykülerde yaşayabilir. Kim bilir belki ileride sinemada da yaşayabilir... Düşünsene Yakup, sinemada da yaşayabilir. İstedığımız an dönebiliriz o köylere, o insanlara... İstedığımız an... İyi ki böyle bir tesellimiz var... Sinema biraz da bu değil mi zaten? Parmaklarımızın arasından

su gibi dökülüp giden zamana karşı cılız da olsa bir direnme! Ölüme karşı acimizden doğan bir karşı koyuş! Bir gün bir sinemamız olur. Bu kirlenmiş, bu sevmediğimiz dünyayı çerçvemizin dışına hapsederiz... Değil mi Yakup, konuşsana?"

Yoksulluk ve yoklukla geçen çocukluğunun zenginliklerle dolu hayallerini, umutlarını sinemayla yeşertmeye çalışan "çocuk yönetmen"dir o.

"İşte böyle Yakup, diyorum. İşte böyle yüreğim... Binemeyeceğimiz trenlerin yollarını gözlerdik biz. Sahip olamayacağımız oyuncakların düşlerini kurardık. Hiçbir gerçek bizim çocuk düşlerimizin önüne geçemedi."

Ahmet Uluçay, sonunda düşlerini gerçekleştirmeye başlamıştır. İlk uzun metrajlı

filmi "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak"ı çekmiştir. Filmin oyuncularının tamamı köyde yaşayan insanlar... Film hem yurt içinde hem de yurt dışında büyük ilgi görmüş ve yerli yabancı birçok film festivalinde gösterime girmiş, ödüller almıştır. Artık ünlü bir yönetmendir. Tepecik köyünün Ahmet'i hem yurt içinde hem de yurt dışında tanınan bir adamdır. Keloğlan, keldir, yoksuldur ama sonunda padişahın kızını almıştır işte!

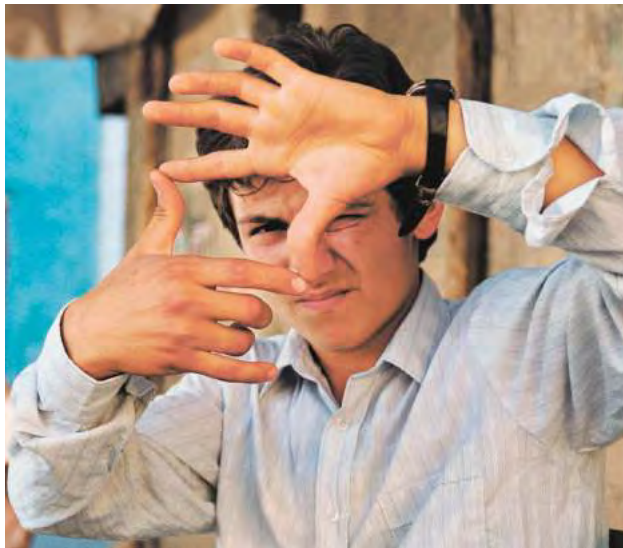
İçinde bir çocuk yaşamaktadır. Bütün sanatçıların aslında çocuk olduğunu düşünür ve hatta çocuk olarak kalması gerektiğini. "Büyüyemedim" der. Dünyaya da sinemaya da içindeki çocuğun gözleriyle bakar. Kendi içindeki çocuğa Yakup ismini koyar ve kitabında sık sık Yakup'u konuşturur:

"Biz düş yoksulu olduk Yakup, Benim sevgili çocuğum... Bu öyküler senin öykülerin hep. Benden öyle öyküler çıkmaz Yakup. Sen gözlerini ödünç vermesen dünya bu kadar güzel görünmez. Belki bir gün yüreğinde Yakup'u arayan biri çıkar. Bir beyazperdemiz olur. Üzerine kir düşmemiş kar beyazı bir beyazperdemiz... Resmimizi yaparız üzerine. Özgür serçeler uçuşur durur üzerinde."

2007'de çekimlerine başladığı "Bozkırda Deniz Kabuğu" adlı filmini sağlık sorunları nedeniyle sürdürülemez ve beyin tümörü teşisiyle İstanbul'da tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybeder.

"Ben bir düş çocuğuyum Yakup, Eski bir rüyanın peşine düşmüş, yitirdiğim deniz kabuklarını arıyorum."

DAKİK ŞİİRLER

Bu sayfalarda yazılan şiirler dakik şiiri etkinliği kapsamında aşağıda verilen kelimelerden ilham alınarak her dizesi 5 dakikalık aralıklarla anlık ve canlı bir şekilde yazılmıştır.

"Zaman, akrep, yelkovan, saat, değişim, düşünce, duygu, hatıra, sevinç, hüzn, sessizlik, yol, insan, varlık, yokluk, kelimeler, gün, gece, bilgi, değişim, hayat, sınıf, okul, bensizlik, sevgi, içtenlik, özlem, parçalanmışlık, kaybolmak, kendini bulmak, iç kale, müzik, resim, tablo, sayfa, kalem"

BÜYÜK BEKLENTİ

Uzun zamandır durmamıştı hayat
Görmemişti birbirini solgun yüzler
Ama bakmaktan öteye geçmemişlerdi
Sanki görünmez bir duvar engeldi

Bir anda sustu her şey bir beklenti için
Olmadı, olmamalıydı, daha erkendi
Parçalandı her şey gömüldü yokluğa
Ve aniden bir büyük umutla yelkovan: tık

Zaman, sevinçle yol benim dedi
Olan olmuş beklenti durmuş
İnsan, sessizliğe teslim olmuştu.

Recep Talha Heruz

YALNIZLIKTAKİ HIÇLIK

Hayatım su kapağıydı
Açıldı sonsuz okyanuslara
Yokluktan geldik, sonsuzluğa
Kendimi buldum, kelimeler arasında
Sayfalar eksik hayatımı anlatmaya
Günler bitmiyor yalnızlıkta
Tek yalnız ben miyim bensizlikte?
Odam, ben ve tablolar...

Ahmet Anıl Aydın

KİMİM BEN?

Kendi içimde kayboldum
Bulamıyorum kendimi
Sanki içimde bir şeyler değişti
Düşüncelerimin o büyük meydanları
Yerini daracık sokaklara bıraktı.

İçimde dinmeyen devrimler oluyor
Hayatım evrim geçiyor sanki
İç kalem işgallere uğruyor
Kalemin namlusu tehdit misali
Sayfalar üzerimde büyüyor
Ne yazayım bilmiyorum.

Mahir Emre Akdoğan

KAYBOLMAK

Varlığın içindeki yoklukta
Kayboldum zamanın içinde
Arıyorum hayat çıkışını
Parçalanmış saatin içinde

Özlem duyuyorum düşüncelerime
Düşündükçe eski hatıralarımı
Yazasım geliyor geçmiş günlerimi
Bomboş bir sayfanın en beyaz yerine

Tanur Sartuk

GÖRÜNTÜ

Dünya döner durur
Yağmur kar olur
Çırpınır günler
Saatler bitmesin diye

Varlık, yoklukta bir uçurumdur
Gökyüzü mosmor
Ben kaç defa öldüm bilmiyorum
Bu ölüm başka bir ölüm

Dört mevsim aynı güne sığırdı birden
Bir yandan dolu
Bir yandan kasıp kavuran bir sıcak
Arafta gibiydim
Bu kimin dünyası?
Kim bilir belki de benim dünyam

Abdullah Nebil Akgül

SÜRÜKLENEN AN

Zaman sadece bize akmaz
Dakikalar geçtikçe, fikirler değişir sanki
Zaman hareket eder
Ya da öyle değil mi?
İstesene de duramazsın
Sen de giden an gibi

Akrep ve yelkovan döner
Sen sürüklenirsin, her şey gibi

Zaman geçer, sevgi biter, içtenlik azalır
Kaybolsan benliğinde
O zaman bir kalem bir kâğıt başlangıçtır
Hadi inşallah!

Taha Yasin Yolcu

YİNE BİR GÜN

Günlerden akrep ve yelkovan
Yine sessizliğinde uçuşuyor zaman
Değişiyor hayat, aynı sınıf gibi

Bazen andasın bazen onda
Ama bir gün var orada
Seni alır ve oturtur sırana
Oradaki zamandır, gizli dostumuz
Aynı zamanda açık düşmanımız
Sessizdir, biz bilmeyiz çoğu zaman
Hep akar, akar ve durmaz
Ta ki yaşayana kadar.

Ahmet Semih Güllü

ZAMAN

Hayatın sessizliği parçalıyordu içimi
Varlık içinde benliğim ben
Bir zaman kervanında kaybolmuştum adeta
Akrep ve yelkovan arasında
Bulmaya çalıştım kendimi

Her geçen gün bilinmezliğe götürür
Kelimeler çağında değişiyordum
Sözcüklerle oyun oynuyordum
Hayata temiz sayfalar açıyordum
Çaresiz bir şekilde zaman dursun istiyordum.

Ubeyd Bölük

SAAT

Zaman hazır ola geçer, saniyeyi görünce
Akrep sorar yelkovana ne yapacağız gün bitince?
Bir gün bakacaksın içindeki hüznle
Hatıralar ne olur, o gün ölüm gelince?

Emir Baki Yahşi

ANLAM

Zaman akıp gidiyor hey gidi günler
Akrep yelkovana kovalıyor, ecel beni
Düşünce dünyamda selamlıyor sevgiler
Ayrılık dediğin hüzünden bir şey mi?

Emir Küçükpınar

“YAKARSA DÜNYAYI GARIPLER YAKAR”

Hikayemiz Anadolu’da 50’li yıllar civarında göçlerle, ayrılıklarla ve çaresizliklerle ortaya çıkıp aşkla, kederle, hüznle, isyanla devam ediyor.

“Arabesk deyince karşımıza çok farklı topluluklar çıkıyor. Kimilerinin alay konusu, kimilerinin yaşam felekesesi, kimilerininse alçak sesle dinlediği...”

Arabesk deyince karşımıza çok farklı topluluklar çıkıyor. Kimilerinin alay konusu, kimilerinin yaşam felekesesi, kimilerininse alçak sesle dinlediği... Bunlar bir kenarda dursun, biz asıl gerçekleri konuşalım. İçinde olduğumuz hayat bizlere hem zoru hem kolayı yaşatır ama bazılarının zoru ve kolayı çok başkadır. Bu müziğin en “baba” isimlerinin hayat

hikayelerine baktığımızda en ücra köşelerde büyüyen, kendi memleketlerinden göç etmek zorunda kalan, aile kavramının olmadığı, en ağır işlerde -hatta tabiri caizse- amelelik yapıp hayatın çoğu zorluğuna göğüs germiş “beni öldürmeyen şey güçlendirir” diyen insanları görüyoruz. Peki bu kadar acıdan ne oldu? Elbette şarkı oldu.

Kendi müziklerimizin yasaklandığı dönemlerden başladı bizim arayışımız. Batılı olmak adına, konservatuarlarda, sokaklarda hatta evlerimizde bile “doğu” müzikleri, tınıları ve enstrümanları yasaklanmış, Batılı müziği ve müzisyenleri dinlemek, mecburiyet haline getirilmişti. Geçim sıkıntıları, şehriliymiş gibi

yaşamak ve hor görülme zaten ağır gelirken bir de üstüne yönetimin yasakları eklenince “kula kulluk edene yazıklar olsun, itirazım var bu sonsuz kedere, tanrı istemezse insan ölmezmiş, başında yok ise sevda yelleri nereden bilirsün çektiklerimi, yakarsa dünyayı garipler yakar!” diye bağırınlar gitgide çoğaldı, bu son kaçınılmazdı. Arabesk müzik Türkiye’nin kültürel çevrelerinden olumsuz eleştiriler almasına rağmen popülaritesi hep arttı. Ezilenlerin, kaybolmuşların, acıdan beslenenlerin müziği idi bu. Otobüslerde, sokaklarda, filmlerde hep arabesk şarkılar çalıyordu. Hatta filmlerin, dizilerin bile ana fikri olmuştu. Arabeskin ulaşamadığı tek yer vardı, o da TRT idi. Arabeskin sıkı dinleyicilerinden olan Turgut Özal, seçim müziğinde bizzat arabeski kullanınca 1980 yılında ilk defa ulusal kanalda arabeske yer verildi. Arabeske verilen hem destek hem de dinleyici kitlesi katlanarak artıyordu. Orhan Gencebay, Müslüm Gürses ve Ferdi Tayfur o kadar sevildi ki, insanlar onları “baba” olarak adlandırılıyordu. Kendi kanlarından, canlarından görüyorlardı, hiç sevilmemiş insanların babalarıydı onlar. Müzik listelerinde de bu üç adam hep ilk üçteydi. Uzun bir süre

arabeskin bu popülaritesi devam etti. Fakat zaman geçtikçe bu tahtı, rap rock ve pop müzik sallamaya başladı. Artık yüksek sesle değil de kimsenin olmadığı zamanlarda, kimsesiz kalınca dinlenen bir müzik olmaya başladı. Yeni insanlar ve yeni dertlerimiz ortaya çıktı, özellikle yeni yetişen nesil bu müziği duymadan büyüdü...

Fakat son zamanlarda gerek sosyal medya olsun gerek müzik platformları olsun arabesk tekrardan ilgi çekmeye başladı. Bunun en güçlü sebebi ise tahmin edersiniz ki Müslüm filmi. Müslüm Gürses’in hayatının anlatıldığı bu film oldukça trajik ve izleyenleri sarsan bir film oldu. Etkisi epey süren filmin ardından Müslüm Gürses tekrardan aranma butonlarına yerleşti, kısık sesle değil de yüksek sesle dinlenmeye, gençler arasında moda haline gelmeye başladı. Sonuç olarak kim ne derse desin hepimizin acıları ortak, her birimizin içinde arabesk ruhu var hatta bu bir nevi miras gibi bir şey.

Birinin bitip diğerinin başladığı dertlerimiz hiç son bulmayacağına göre bu bazen arabesk bazen rock bazen de şu an için adını bile bilmediğimiz şekilde ortaya çıkarak devam eder.

İşte şuradan da dinleyebilirsiniz

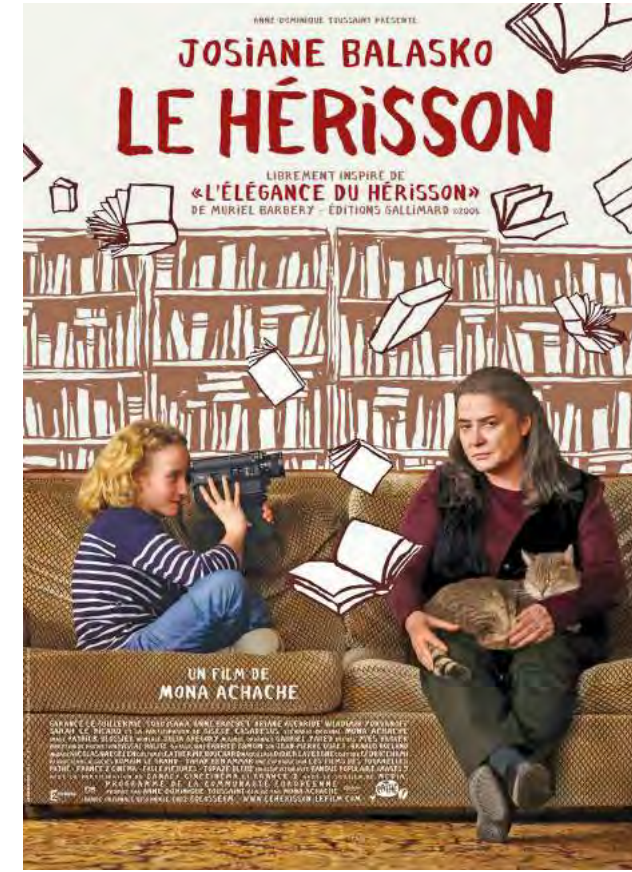
KIRPININ ZARAFETİ

Öncelikle yaşamaya değer çevirisinin çok kötü olduğunu belirterek başlayayım zira filmin İngilizce çevirisi "The Hedgehog" Fransızca orijinal ismi ise "Le Hérisson". İkisi de kirpi anlamına geliyor ve önemli bir yere işaret ediyor. Dolayısıyla bence film de uyarlandığı romanın Türkçe çevirisinin adını taşınmalı: Kirpinin Zarafeti.

Gelelim filme, kadınların elinden çıkma bir film bu, belki de bu yüzden böyle naif ve dokunaklı. Muriel Barbery, genç bir felsefe profesörü. Film de onun romanından uyarlama. Yönetmen ise Fas asıllı Fransız bir kadın. İki zeki kadının elinin değdiği bu film çok yalın, duru ve Leonardo Da Vinci'ye atfedilen "basitlik gelişmişliğin varabileceği son duraktır" sözünü anımsatıyor.

Filmde oldukça güçlü diyaloglar var ama çok konuşkan bir film de değil, bilge bir derviş gibi az ama öz konuşuyor. 11 yaşındaki Paloma'nın gözünden hayatı sorgulayan film izleyicisine de hayatı sorguluyor. Paris'in burjuva bölgelerinden birinde, saygın bir bürokrat babanın minik kızı niçin intihar etmek ister? İnsan bir sorudur diyordu İhsan Fazlıoğlu, maddi dünya da bütün güzellikleriyle bizi kuşatsa dahi yüreğimizdeki ızdırabı dindirebilmeye yahut insan dediğimiz soruya anlamlı bir cevap verebilmeye muktedir değil, olamıyor da. Anlam, işte arayışımız bu. Paloma bu arayışta bizden daha cesur ve dürüst. Onu takip etmek ise bereketli. Kilolu, bakımsız, tipik bir kapıcı gibi görünen Renée ise evine dönüp sığınağına geçtiğinde bambaşka bir insana

dönüşüyor, rafine zevkleri olan iyi bir okura. Derinliğine dair dış dünyaya verdiği tek ipucu ise kedisinin ismi: Leo.

Zaten o mesajı okuyabilenler kediler ve bir kitap cümlesi iki insan arasında nasıl sahil bir bağ kurabilire zarif bir cevap vermiş oluyor. O cevabı ve takip eden olayları izlerken bir tebessüm eşlik ediyor insanın suratına. Gelenek ne haklıymış, herkesi Hızır bilmekte ne faydalar varmış diye bir düşünce geliyor aklıma, herkesin görünme/gösterme derdine düştüğü bu çağda görünmek/göstermek istemeyenlerin varlığını Renée sayesinde fark edince.

Filmde çok iyi işlenen metaforlar var. Hem Paloma hem de Renée insana körleşmiş Avrupa burjuvası tarafından değil doğulu

bir adam tarafından, Japon Kakuro Ozu tarafından keşfediliyor mesela ya da Paloma'nın kedilerinin adı anayasa ve meclis olması. Zekice dokunuşlar... Anne, kullandığı antidepressanlarla dikkat çekiyor. Tavrı ise hem sevimli hem de önemli.

Hülasa: Hayat gibi bir film bu. Ben de böyle filmleri seviyorum zaten Ferhadi'nin bir ayrılığı mesela, sanki bir dostun sana derdini anlatıyor da sen zihninde yaşananları resmediyorsun gibidir. İyiye ya da kötüye yönetmen senin için karar vermez, filme dair tüm kararlar sendedir. İzlediğin her şey gerçek gibidir. Bu gerçeklik hissini ben önemsiyorum. İzlediğim bir tiyatro bana ahiret günü gelmiş de ben de diğer insanlarla beraber başka yaşamlardan kesitler izliyormuşum hissi verdiğinde bu iyi bir oyun diyorum. Aynısı film için de geçerli ve bu da öyle bir film. Yaşamı ve ölümü sorgulayan, insanoğlunun bu en önemli iki sorusu üzerine düşündürten ve bizi kirpinin zarafetini görmeye davet eden bir film.

SANATÇI KİME DENMEZ, EDEBİYAT NEDİR Kİ?

Edebiyat, kelimeler, görseller ve cümlelerle dans etmektir.

Sanatçı, okuyucunun anlayabildiği hayatı anlatan bir öğretmendir.

İbrahim Baran Deniz

Edebiyat, kelimelere anlam vermektir.

Okumak, evreni anlamak ve tanımaktır.

Sanatçı, eserleriyle insanlığa yön verendir.

Ali Emre Kaya

Edebiyat, hayatın hayal gücünden yansımasıdır.

Okumak, düşündüklerimizi şekillendirmektir.

Sanatçı, hayatı kalbi ve aklıyla yorumlayan kişidir.

Emir Baki Yahşi

Edebiyat, görsel ve işitsel sanatı bir bütün içinde yorumlamaktır.

Okumak, ufuk çizgisini aşır hayal gücünü genişletmek daha farklı bir bakış açısına sahip olmaktır.

Sanatçı, iz bırakarak okurların düşüncelerini zenginleştiren bireydir.

Numan Adıyaman

Edebiyat, Allah'ın yarattığı güzellikleri okumaktır.

Okumak, hayatı ve gerçekleri anlamak ve sunmaktır.

Sanatçı, hayattaki güzellikleri okuyarak gelecek nesillere ders verendir.

Tanur Sartuk

LAVANTA KOKUSU

Kuş civıltıları, yaprakların hışırtısı, masmavi gökyüzü ve işini tamamlamanın gururuyla hızlana bir postacı... O bunları göremedi. Yatağından yeni kalkmıştı. İçini ferahlatması için maviye boyadığı duvarlar hayal ettiğinden bile güzel olmuştu. O duvara ve bambaşka hayallere dalmışken odaya gireni fark edememişti. Burnuna gelen lavanta kokusuyla kendine geldi. Gelen annesiydi. Annesi onun uyandığını görünce gülümsedi ve elini yüzünü yıkayıp içeri gelmesi söyledi. Kaçarcasına odadan çıktı.

Annesi odadan çıkmadan annesine karşı başını onaylarcasına salladı. Gözü camın dışında uçuşan kuşlara takılmıştı. Terliğini giydiğini düşünerek hafifçe kalktı ya da kalktığını düşündü. Ayakları terliğin yakınında bile değildi. Bu karmaşanın içinde gözü camın yanında duran, buz gibi soğuk gözüken metallere oluşmuş sandalyesine takıldı. Tekerlekli sandalyesine... Sandalyenin tekerlekleri her döndüğünde kalbinde bir acı hissedirdi. O tekerlekler onun isteklerini gerçekleştirmekten

acizdi. Hızlanabilir ama hızlı koşuyormuş hissi vermezdi, durabilir ama ayakta durmuş gibi olmazdı. Mavi duvarları karamıştı. Fırtına çıkmıştı. Tıpkı iç dünyasında olanlar gibi... Sabah içini ferahlatan mavilik şimdi canını sıkıyordu. Annesine sesleneceği esnada kız kardeşi odaya girdi ve abisinin gözlerini tekerlekli sandalyenin üstünde görünce tekerlekli sandalyenin yanına gidip abisine doğru itti. Yardıma ihtiyacı olursa seslenmesinin yeterli olacağını söyleyip odadan çıktı. Kendine doğru gelen tekerlekli sandalyesine oturdu ve yavaşça odadan çıktı. Elini yüzünü yıkayıp mutfığa doğru gitti.

Yemek masasından konuşma sesleri geliyordu. Kendisinden bahsediliyordu. Daha doğrusu ameliyatından... Hiçbir şey hissetmedi bunları duyduğunda, duymaya alışmıştı. Yemek masasına doğru geçti ve kendisi için ayrılmış olan yere gitti. Masadakiler ona gülümsedi ve kahvaltılarını yemeye devam ettiler. Konu birden değişmişti. Futboldan konuşuluyordu şimdi. Kahvaltı çok uzun sürmedi. Kahvaltı masası annesi tarafından toparlanmaya başlamışken dayısı ve dedesi balkona çıktılar. Kız kardeşi ortalıkta gözüküyordu odasına çekilip oyun oynamaya başlamış olmalıydı. Odasına çıktı. Kapısını kapatmak üzereyken babasının sesini duydu. Arkasına döndüğünde babasının beyaz koltukta oturduğunu gördü. Oğluna, Cemal'e, nasıl hissettiğini sordu. Yarın ameliyatının olduğunu hatırlatma ihtiyacı duymamıştı. Cemal her zamanki gibi hissettiğini söyledi. Babası bugün güzelce dinlenmesi gerektiğini söyledi. Sabah erkenden hastaneye gidilecekti. Cemal zihnini hiçbir şeyle meşgul etmeden akşama kadar kitap okudu. Zaman hızla geçti ve akşam oldu. Normalde

geç saatlere kadar uyumadığı halde o gün erkenden uyudu.

Sabah evdeki gürültüyle uyandı. Hazırlıklar yapılıyordu. Odaya annesinin girdiğini gördü. Annesi, Cemal'e nasıl hissettiğini sordu. Cemal'in cevabı her zaman verdiği bir cevap olan "her zamanki gibi" idi. Evden ne ara çıkıldığını, hastaneye ne zaman varıldığını anlamadı. İçinde iki senedir çektiği bu acıya çözüm bulunacağına dair bir umut vardı. Yarım saat sonra ameliyathanede buldu kendini. Tavan beyazdı. Zamanla gördüğü yer bulanıklaşmaya başladı ve görüntü gitti. Gözlerini açtığında beyaz duvarlı bir odadaydı. Odada tek başınaydı. Dışarıda bir gürültü vardı. Kız kardeşinin sesini seçebiliyordu. Onların yanına gitmek için yatakta oturur pozisyona geçti terliklerini giydiğini düşündü ve yataktan aşağıya baktı. Giyememişti. Ama ayakları terliklere yaklaşmıştı. O anda gözüne tekerlekli sandalyesi çarptı. Camın yanındaydı. Bu sefer için mutlulukla doldu. Odanın kapısı açılmıştı. Ailesi ve akrabaları odaya girmeye başladı. Herkes mutluydu. Annesinin sesi kulağına bir kuşun civıltısı gibi rahatlatıcı geldi. "İyileşeceksin".

ŞİİR SAVAŞLARI, ŞAİR ATIŞMALARI

Kalem yazmadı, kâğıt tükendi.
Bu mutsuz dünyada, insan bilendi.

Ahmet Anıl Aydın

Dünya mutsuz değil, zaman geçse de
Bu kalem de yazar, mürekkep tükense de.

M. Emir Küçükpınar

Evimdeyim şu an ama yuvamda değil
Pencere kapalı ama karanlık değil
Bir yerdeyim ama doğru yer değil
Şehir dedikleri kaba saba gürültü
İnsanlık kayboluyor biz olmadığımız yerde

Taha Yasin Yolcu

Evler olmuş dört duvar
Kapalı gökler içinde
Yaşıyorum kendi içimde
Karşı çıkıyorum bu döngüye

Ali Emre Kaya

“BÜYÜDÜKÇE UNUTTUKLARIMIZ”

Düşüncelerimin arasından sıyrılıp gitmek istiyorum çoğu zaman. Gitmek istiyorum çünkü düşündüğüm kadar emin olamıyorum bir şeylerden. Tamamlayamadığım, bütünleştiremediğim durumlar, olaylar ve insanlar... İnsanlar demişken nedir bana insanları bu denli sorgulatan? Bir gün çok değer verdiğim, ertesi gün verdiğim değeri hak ettiğine inanmadığım insan. İki zıt düşünce bir insan. Çelişkilerden kurtulmak istiyorum, istiyorum ama bazı durumlar öyle düğüm düğüm olmuş ki çözemiyorum.

Zaman ilerledikçe hayatımızda yer edinen her insanın iyisiyle kötüsüyle değerli olduğunu fark ediyorum. Ben tanıdığım her insandan bir şeyler öğrenerek ilerliyorum yolumda. Yürüyecek olduğum yolda bana öğrendiklerimi hatırlatması için de tecrübeler ediniyorum.

Benim son zamanlarda öğrendiğim çok önemli bir şey var ki bizler olması gereken şeyleri “iyilik yapmak” olarak görüyoruz. Evet belki benden önce de biliniyordu ama bunu ben yeni öğrendim. Ya da fark ettim. Olması gerekenlerden o kadar uzaklaştık ki fark etmeden. Sevmekten, incitmekten ve gönül almaktan... Bunlar hep çok zor geldi zaman ilerledikçe. Merhametin yerini bencillik aldı hiç fark ettirmeden. Kırdık, döktük yalnızca kendimizi düşündük. Bizler büyüdükçe en iyi bildiklerimizi unuttuk, biz aslında dostça yaşamayı unuttuk. Unuttuk çünkü yalnızca kendi dünyamızdan baktık olup bitenlere. Sahiden empati yaptığımızı düşündük. Aslında

bir insanın yaşadığı kötü bir olayda kendimizi onun yerine koymak ya da koyduğumuzu sanmak, yine de bencilliğimizden değil midir? Demek istediğim yakın çevremizden gördüğümüz ya da duyduğumuz olaylarda kendimizi karşı tarafın yerine koyduğumuzu sanırken kendimizle kıyaslıyoruz yaşananları. Örneğin iyi ki ben böyle bir şey yaşamadım, ya da iyi ki benim böyle bir alışkanlığım yok, deriz çoğu zaman. Bunları söylemekte bir sorun yokmuş gibi gözükse de asıl sorun, tam buradadır. Bizler empati yaptığımızı düşünürken yalnızca yaşanan olayları kendi yaşantımızla karşılaştırıp dururuz. Asıl empati o kişiyle eş duyguları hissetmek. Elbette kişinin yaşadığı duyguyu hakkıyla yalnızca o kişi hisseder. Eş duyguları hissetmek zordur yaşamadıkça aynı olayı, aynı durumu. Biz empati yapmak istiyorsak, duygularına arkadaşlık etmemiz gerekir karşımızda ki insanın. Paylaşmak gerekir acılarını hatta sevinçlerini.

Bu dünyanın güzelleşmesi, birbirimizi gerçekten anlamak ve unuttuklarımızı hatırlayıp yeniden iyi birer insan olmaktan geçiyor. Güzel bir dünya uzak değil. Bu soluk ve silik dünyaya rağmen uzak değil. Yalnızca içimizde hala yaşayan ama harekete geçmesi için bizim ufak ama umut dolu bir hareketimize ihtiyaç duyan iyi çocukları yeniden uyandırmaktır asıl olan. Biz büyüdükçe olması gerekenlerden uzaklaşsak da unuttuklarımız aslında bildiklerimizdir. Kaybettiklerimizi tekrar hatırlamak dileği ile...

SONSUZLUĞA DOĞRU, ARAFTA

"Işık beni arınmış hissettiren tek şeydi ama asıl karanlıkta arınmıştım ben. Karanlık, kusurlarımı saklayan tek şeydi."

Karanlık, karanlık yine karanlık...

Batıyorum dibe, daha da derine. Sesler azalıyordu, sessizlik hakimdi suya. Göğsümde oluşan acıydı fakat bu acı ciğerlerimde değil; kalbimde hissediliyordu. Sessizlik hatırladığımdan çok daha kötüydü, sessizlik ürkütücüydü. Hatırlanmak istenmeyen, tuhaf bir aynıydı. Yalnızlıktan korkarken, şimdi tek başımaydım. Sessizliğin içinde...

Saçlarım önüme gelirken kollarım benden habersiz çaktı onları gözümün önünden, gerçi ne fark ederdi? Ben gözlerimi sıkı sıkı kapatmış, korkar vaziyette bekliyordum. Neyi bekliyordum? Kurtarılmayı mı? hayır. Işığı.

Işık beni arınmış hissettiren tek şeydi ama asıl karanlıkta arınmıştım ben. Karanlık, kusurlarımı saklayan tek şeydi.

Kollarım bana bile sormadan imdat dercesine havaya kalktı. Bedenim yardım

isterken ruhum yalnızlığın keyfini çıkarıyordu. Çırpınışlarımı hissetmiyordum. Korkunç.

Kalp atışlarımın sesi ve ben kaldık sadece, iki eski dosttuk. Bu denli heyecanlanmayı uzun zaman olmuştu. Su, sanki kalbin atışıyla aynı ritimde titriyordu.

Duyduğum şeyler kalp atışlarını geçti, kulaklarımda oluşan uğultu gözlerimi merakla açmama neden oldu. Gözlerim yanıyordu yine de tepkisizdim. Eksik kalan bir şeyler vardı hislerimde. Ölü değildim ancak ölüden de beterdim. Canım yanıyordu suyun tenime her dokunuşunda, sudan; en çokta kendimden ve düşüncelerimden korkuyordum.

Doğru veya yanlış, kelimeler artık kifayetsizdi. Ben doğruyu yanlış boş vermişim, ölüm kalım kalmıştı yalnızca.

Kalmıştım suyun içinde, yalnızca.

YAZMAK, OKUMAK VE ESER HANGİ YÖNÜN PUSULASIDIR?

İnsanlar, hayatı okuyarak ve yazarak estetik zevk kazanır, eser bırakır ve dünyada iz bırakır.
İbrahim Baran Deniz

İnsan, hayata okuma ve yazmayla doğar; eserle büyür, estetikle sarılır.
Ahmet Semih Güllü

Okumak, yazmayı, yazmak eseri eser de estetiği tetikler. Hepsisi de hayatı tamamlar.
Recep Talha Heruz

İnsanlar, sanatsal ve estetiksel ifadeler yoluyla okuma ve yazmayla düşündüklerini şekillendirip eser olurlar.
Ömer Faruk Karakoyunlu

Yazmak hayattır, onunla yaşarsın. Okumak iradedir, hayatı şekillendirirsin. Eser ahirettir, mükafatını alırsın.
Mahir Emre Akdoğan

Okuma-yazma insanların kendilerini yapmacıklardan kurtarıp hayatın gerçekliğinde estetik bir zevke ulaşmasını sağlar.
Ahmet Yasin İlhan

Okuma-yazma, insanların sanatsal ve estetiksel olarak şekillendirdikleri fikirleri eser yoluyla somutlaştırmaktır.
Abdullah Nebil Akgül

İnsanlar okuyarak düşünceleri geliştirir, yazarak duyguları eserleştirirler.
Ubeyd Bölük

Hayatı anlamının yolu okumak ve yazmanın içindeki eseri çıkartmaktır.
Ahmed Anıl Aydın

ESKİ KİTAPLAR

Bazı anlar vardır, insan hiç unutmaz, unutamaz. Sanki daha dün yaşanmış gibi göz önüne geliverir hemen. Bazıları hüznü getirir beraberinde, bazıları mutluluk, bazıları özlem, bazıları da benimkiler gibi eski kitap kokusu.

Her çocuğun aile içinde kıymetli bir yeri vardır mutlaka. Eğer benim gibi ilk torunsanız eğer bu yer gerçekten daha kıymetli oluyor. Küçüklüğümde beri böyleydi bu benim için. Bir de anneannem ve dedem bizden farklı şehirlerde oturdukları ve senede bir ya da en

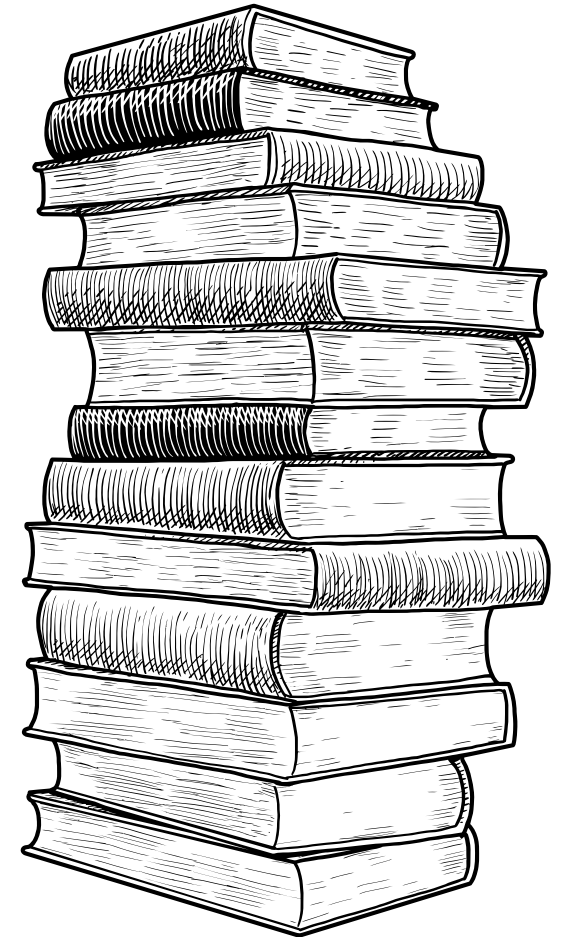
fazla iki kez görüşebildiğimiz için bir dediğim asla iki edilmez, ne desem yapılır ne istesem alınır. Anneannem, hayatımda gördüğüm en titiz ve düzenli insandır diyebilirim. Evindeki her odası ayrı bir titizlikle düzenlenmiş, halıların püsküllerine kadar her şey bir simetri ve düzen içindedir. Aynı zamanda çok da yumuşak kalplidir. Bazen bir anneanne değil de bir abla, hatta bir arkadaş oluverir bana. Dedem ise memurdur, farklı şehirlerde oturmak zorunda kalmışlar bu yüzden. Çok

düzenli bir adamdır. Çevresi geniş ve insanlarla ilişkisi samimiyetinden dolayı olsa gerek çok iyidir. Girdiği her ortamda sevilir, sayılır. Ayrıca gurur duyduğum özelliği ise; çok kitap okuyan bir adamdır dedem. O'nu her gördüğümde elinde mutlaka okumakta olduğu bir kitabı vardır. Hele bir kütüphanesi vardır ki, bir duvar baştan sona kitap kitap kitap... En çok da Necip Fazıl'ı sever. Her gittiğimde anneannemle birlikte karıştırırız kütüphanesini. Neler yoktur ki... Siyah beyaz fotoğraflar, eski fotoğraf makineleri, sararmış not defterleri, dolma kalemler.

Dedem o güzel kütüphanesinin bir kısmını anneme devretmiş bir kısmını da kalan iki çocuğuna, buna rağmen daha bir sürü kitap var. Hatta en son gittiğimde anneannem oradan bana Fransızca bir kitap hediye etti. Parmağım raflarda gezdiriyorum ve bir kitap seçiyorum kendime, alıyorum yavaşça, kapağını okumaya başlamadan önce kokusu geliyor burnuma. Eski kitap kokusu olur ya ...

1970, 1960 basımlı çoğu, hepsinin ilk sayfasına tarih atılmış ve bir şehir ismi yazılmış mutlaka. Özenle saklanmış hepsi, taşınılan onlarca eve rağmen. Kütüphanenin raflarında minik biblolar da geçen yılları saymaktan yorulmuşlardı. Ta ki anneannem bir tanesini bana hediye edene kadar. Şimdi benim kütüphanemde sayıyor yılları. Ve bir defter çıkarıyor anneannem kütüphanenin kilitli bir dolabını anahtarla açarak. Sararmış yapraklarında güller kurumuş ve bir de tarih atılmış ama şimdi silinmiş tabii o yazı. Atılan tarihi bile silen bir zam düşünüyorum da çok uzun olmalı. Sayfaları çeviriyorum fotoğraflar yapılandırılmış siyah ve beyaz. Anneannem gösteriyor bir tanesini, bakınca "anneanne sen hâlâ çok güzelsin" diyorum. Sonra bir kutu buluyoruz birlikte, eski paralar varmış içinde de. Çok şaşıyorum çünkü rengârenk peçeteler

buluyoruz, küçüklü büyüklü, desenli. Bu bir peçete koleksiyonuymuş. Anneannem de bana birkaç tanesini verip o hâlde sen de yap bir koleksiyon demişti. Sonra ben de uzun bir süre misafirliklerde verilen peçeteleri kullanmayıp kocaman bir koleksiyon yaptım. Bana resimli bir kitap da hediye etmişti anneannem, ben de okumayı yeni öğrendiğim zamanlar olduğu için ezberleyene kadar sesli okumuştum. Akşam olup da kitaplık karıştırmaktan yorulunca anneannem beni yatağıma yatırır uyuyana kadar bir sürü masal anlatırdı. Uykuya daldıktan sonra rüyalarımı süslerdi anlatılan masallar. Bir kitabın bin alem olduğunu söylerdi anneannem. Dedemin eski kitapları hayallerime konuk oldu, alemime de bu geçici dünyada konuk olması ümidimdir.

ZAMANIN BİR ÇIRPIDA KAYBOLUŞU

2019'un ikinci günüydü ve her yıl yaptığım gibi geride bıraktığımız yılla ilgili düşüncelerimi ve bulunduğumuz yılda kendimden beklentilerimi günlüğüme yazacaktım. Yazıya başlamadan önce eski yazılarıma bir göz gezdirdim. Taa 2012'den kalma yazıları vardı. O zamanlar Avustralya'da yaşıyorduk. Oradaki sürecimizde günlüğüme hayallerimi yazmışım. Hayallerimden biri de Türkiye'ye gelmekti. O zamanlar benim için ziyadesiyle büyük bir hayaldi Türkiye... Şimdiye bakıyorum ve hayalim gerçekleşmiş. 2019 yılındayız ve Türkiye'de yaşıyoruz. Şükürler olsun ki bu hayalim ve birçok hayalim Türkiye'ye

dönüş yapmamızla birlikte gerçekleşti.

En iyi dostum günlüğümdü o yıllarda. Kendime dair yazarken duygularımı, düşüncelerimi kolaylıkla açıp döktüğüm yegâne varlıktı benim için. İtiraflarım, mutluluklarım, acılarım her şeyim günlüğüme kalemimden dökülürmüş... Dert ortağım olmuş.

Sayfaları teker teker çevirirken dedemin vefatını yazdığım güne gelmişim. Tamı tamına iki yıl geçmişti bu dünyadan göçeli. O günü hatırladıkça hala içim ürperiyor. Günlüğe anı anına içimdekileri aktarmışım. Şimdi kendimi yokladığımda hala üzülüğümü fark ediyorum

ama ne de olsa zaman her şeyin ilacıdır diyerek avutuyorum kendimi. Zaman unutturuyor, duyguları, acılarımızı, hüznümüzü ve hatta yer yer mutluluklarımızı da. Tıpkı dedemin bendeki acısını dindirmesi gibi. "Unutmak da nimettir" dedikleri bu olsa gerek.

Düşünüyorum, zaman ne peki? Tanımı kişiden kişiye farklılık gösterir. Zordur tanımlaması. Türk Dil Kurumuna göre; "bir işin, bir oluşun içinde geçtiği, içinde geçeceği veya geçmekte olduğu süre". Zaman görecelidir. On dakika insana bir saat gibi de hissettirebilir, bir dakika gibi de... zamanı yaşadıklarımız, hissettiklerimiz de şekillendiriyor demek ki diye de düşünüyorum. Aynı zamanda zaman çok da kıymetli. Giden, geçen vakitler geri alınamıyor. Hızına ise asla yetişemiyoruz. Ömrümüz ise bu hızla tükenip gidiyor. Cebimize ne doldurduysak karımız o olacak. İlahi kanunu değiştiremeyeceğimize göre zamanın kıymetini bilip ona göre değerlendirmeliyiz. Bizleri gelecekte nelerin bekleyeceğini bilmiyoruz ve buna istinaden de her şeyi vaktinde tadını çıkararak yapmalıyız. Öğrencilikte ders mi çalışıyoruz, tadını çıkarmalı. Çünkü okul sıralarının da vadesi hepimiz için dolacak. Belki de her sabah zorla kalktığımız günleri özleyeceğiz. Okulda sıkıldığımız dersleri, dört gözle beklediğimiz teneffüsleri özleyeceğiz belki de... Pişman olmamak için yaşanacak zamanların bir daha gelmeyeceğini düşünerek vaktin kıymetini bilmeliyiz.

Peki neden anın tadına varamıyoruz? Neden geçmişe özlem duyuyor ya da geleceğe kaygıyla bakıyoruz? İnsan oğlunun kanaatkâr olmadığı düşünce gelip oturuyor zihnime. Daima daha fazlasını istiyoruz. İstedikçe ve yer yer elde ettikçe doyumsuzlaşıyoruz. Tüketim üzerine yaşadığımız modern dünyaya karşı boynumuz eğik, aklımız tutuk ve belimiz kambur kalmış. Üretime dair ise sözlerim kifaysiz.

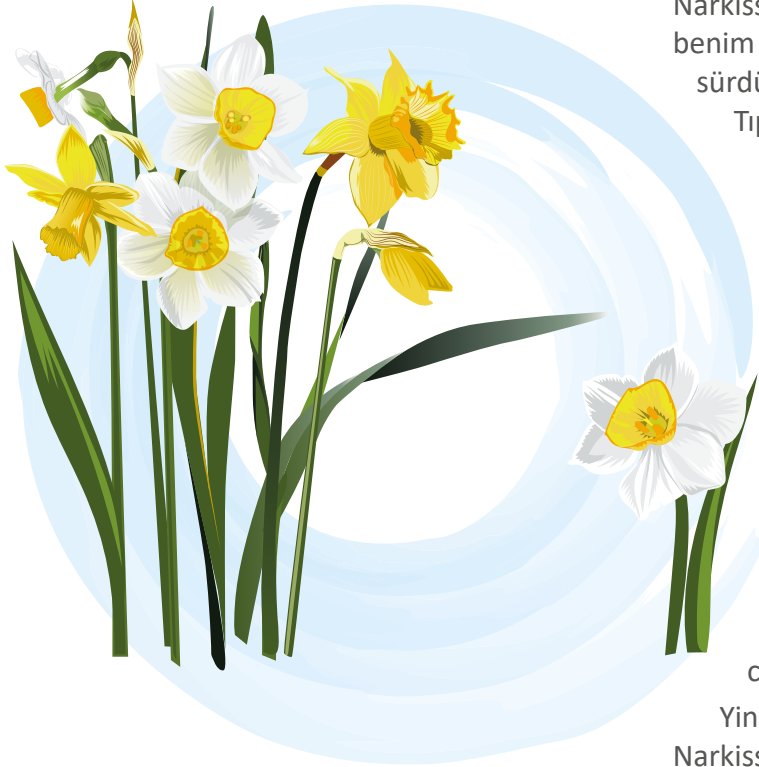
Kaygısız bu nokta da. Üretimden uzak yüzyıllar geçiyoruz. Toplumsal baskılar, dayatmalar, beklentiler vaktin kıymetini bilmemize ve üretimimize engel mi diye sorguluyorum. Belki... Tüm bu dayatmalardan kurtulup "ne için yaşıyorum, zamanımı nasıl değerlendiriyorum demeliyiz?"

Al-i İmran suresi, 185: "Her canlı (nefis) ölümü tadacaktır." Bunu bile bile biz zamanımızı neden hala boş şeylere harcıyoruz? Ne zaman öleceğimizi de bilmiyoruz. Ne yapmak istiyorsa insan onu en iyi şekilde yapmalı. Tabii ötesini berisini sorgulayıp bilerek. Gayret etmeliyiz. Hem kendimiz için hem de çevremiz için. Zira sorumluyuz da. Zamanı doğru ve dolu yaşamalıyız. "Bugün kaybettiğin parayı geri kazanabilirsin ama bugün boşa geçirdiğin zamanı asla geri kazanamazsın." Boş durdukça insan şeytanın vesveseleriyle dolar taşar. Ne demişler "boş silahtan değil boş insandan kork. Çünkü şeytan içi boş silahı değil içi boş insanı doldurur."

Beni buralara kadar bir günlük getirdi evet. Fakat düşünüyorum da zamanı tekrar tekrar sorgulamam için de günlüğüm yalnızca bir araç oluverdi. Bir hayal kurdum ve o hayalim gerçekleşti. Peki ben şimdi ne yapmalıyım? Bu soruyla yolumu çizmeliyim. Hedeflerim var demiştim yazımın başında. Öyle ki 2019'da farkındalıklarımın da artmasıyla, zamanın değerini ve ne için yaşadığımı bilmeliyim. İki günü eşit olanlardan olmaması, bugünümün bir önceki günden farklı olması için elimden gelen gayreti göstermeyi umuyorum. Bir göz açıp kapayıncaya kadar dedikleri hız elbette beni korkutuyor ama bu korku yaşamama engel de değil.

Ömür sermayemizi anlamlı ve kıymetli kılabilmek ümidiyle...

BİR EFSANE

Narkissos'un kusursuz yakışıklılığı karşısında benim inanmadığım ama inatla varlığını sürdüren şu ilk aşk duygusundan olur.

Tıpkı peri kızı Ekho'nun ona âşık olanları karşılıksız bıraktığı gibi. Avcı Narkissos da peri kızı Ekho'nun aşkına karşılık vermez. Bu durumun karşısında Ekho kara sevdaya kapılır ve günden güne avcı Narkissos'un aşkından eriyerek ölür. Kemikleri kayalara, sesi de kayalıklardaki yankıya dönüşür. Sesimizin eko yapması kavramı da bu efsaneye dayanır.

Ancak Ekho'nun aşkına karşılık vermemesi sebebiyle ölümüne sebep olan avcı Narkissos'a kızan Olympos Dağlarındaki tanrılar Narkissos'u cezalandırmak isterler.

Yine günlerden bir gün avlanmaktan yorulan Narkissos susamış ve bitkin bir şekilde göl kenarına gider ve su içmek için göl kenarına eğilir. Bunca zaman fark etmediği yüzünün ve vücudunun güzelliği karşısında adeta büyülenir. Yerinden kalkamaz çünkü gölden yansıyan kendi güzelliğine vurulmuştur. O zamana kadar sevdiği ya da âşık olduğu herkesten daha fazla sevmiştir kendi görüntüsünü. O şekilde orada kalır. Ne su içmek aklına gelir ne de yemek yemek.

Aynı peri kızı Ekho'nun, Narkissos'a aşkından günden güne eriyip öldüğü gibi Narkissos da kendi görüntüsüne aşkından bir gün suya düşer ve boğularak ölür. Bedeni gölün derinliklerine gömülür ancak Narkissos'un bedeninin olduğu yerden çok güzel bir çiçek yetişir. Nergis çiçeği. Nergis çiçeği de adını Narkissos efsanesinden

Çoğumuzun okuduğu, okumasa bile bildiği hatta kütüphanesinin en güzel bölümüne onun için yer ayırdığı, dünya klasikleri denilince akla gelen ilk kitaplardan biri olan Simyacı kitabının benim için özel olan birçok yanı var. Aynı zamanda kitabı okuma nedenlerimden biri olan öndeyiş kısmı her okuduğumda beni hala büyüler. Bunun sebebi ise narsizm kavramının doğuşunu sağlayan avcı Narkissos'un efsanesinin devam parçası ile başlıyor oluşu.

Kendine âşık olanları karşılıksız bırakan güzeller güzeli Ekho, bir gün ormanda dolaşırken avcı Narkissos ile karşılaşır ve avcı

alır. Felsefe, psikoloji ve edebiyat gibi birçok dala ışık tutmuş bu efsane birçok kavramın doğumunu sağlamıştır.

Aslında efsane tam olarak burada bitmez Simyacı kitabının yazarı Paulo Coelho devamını dediğim gibi öndeyiş kısmında şu şekilde getirmiştir:

“Bir kervancının getirdiği kitabı eline aldı Simyacı. Kapağı yoktu kitabın, ama gene de yazarının kim olduğunu anladı: Oscar Wilde'dı yazar. Kitabın sayfalarını karıştırırken, Narkissos'u anlatan bir öyküye rastladı. Narkissos'un kendi güzelliğini her gün bir gölün sularında seyretmeye giden bu yakışıklı delikanlının efsanesini biliyordu Simyacı. Bu delikanlı kendi görüntüsüne öylesine vurgunmuş ki, günün birinde göle düşüp boğulmuş. Onun göle düşüp boğulduğu yerde de bir çiçek açmış, bu çiçeğe nergis adı verilmiş”

Ama kendi yazdığı öyküyü böyle bitirmiyordu Oscar Wilde.

Tatlı su gölünün kıyısına gelen orman tanrıçaları Oreas'ların onu bir acı gözyaşı kavanozuna dönüşmüş olarak bulduklarını yazıyordu Oscar Wilde.

- Neden ağlıyorsun? diye sormuş Oreas'lar.
- Narkissos için ağlıyorum, diye yanıtlamış göl.
- Ne var bunda şaşılacak, demiş bunun üzerine orman tanrıçaları. Bizler ormanlarda boşu boşuna onun peşinde dolaşır dururduk, ama onun güzelliğini yalnızca sen görebilirdin yakından.
- Narkissos yakışıklı bir genç miydi? diye sormuş göl.
- Bunu senden daha iyi kim bilebilir ki? diye karşılık verdi iyice şaşırın Oreas'lar. Her gün senin kıyılarına gelip sularına bakıyordu!

Göl bir süre sessiz kalmış. Sonra şöyle konuşmuş:

– Narkissos için ağlıyorum, ama onun yakışıklı olduğunu hiç fark etmemiştim ben. Narkissos için ağlıyorum, çünkü sularına eğildiği zaman, gözlerinin derinliklerinde kendi güzelliğimin yansımasını görebiliyordum.

– İşte ne güzel bir hikâye, dedi Simyacı.

Bir yerde okumuştum eğer bir insan kendisinde en ufak bir yeri bile sevmeseymiş çatlarmış. Ne kadar doğru bilinmez ancak ben de dahil olmak üzere her insanın içinde küçük bir Narkissos yatmakta. Narkissos gibi kendi görüntümüze vurgun olmasak da kendimizi seviyoruz ve sevmeliyiz.

Efsane birçok kavrama hayat verse de birçok öğretici değere de yer vermekte. Örnek vermek gerekirse, peri kızı Ekho eğer onu sevenleri görmezden gelmeyip şans verseydi belki de avcı Narkissos da ona olan aşkı karşısında peri kızına bir şans verebilirdi, Narkissos kendisine değil de onu kendinden bile çok seven Ekho'ya şans tanısaydı kendine aşkından göle düşüp ölmezdi ve göl Narkissos'un gözlerindeki kendi yansımasına bakmakla meşgul olmasaydı orman tanrıçalarının bile yakışıklılığını bir kere görmek için Narkissos'un peşinden koşarken göl onun yakışıklılığına doyasıya bakabilirdi. Ne denir bilirsiniz etme bulma dünyası. Yaptıkları hatalar sonucunda Ekho sevdasından hayatını yitirdi, Narkissos kendine aşkından göle düşüp can verdi ve göl de gözyaşlarını biriktirir bir hala geldi.

Eko, narsistlik, nergis çiçeği gibi kelimelerin doğumunu sağlayan ve her okuyana “Vay canına!” dedirten eski eski ama bir o kadar da bugüne dair ve bizden oluşuyla benim için çok kıymetli.

Sizce de son birkaç yılda çok değişmedik mi? Yazıma bu soruyla başlayıp sizleri biraz düşündürmek istedim. Her şeyimizle Batıya benzediğimiz şu dönemde geleneklerimizden vazgeçip değişmeye çalışıyoruz. Yenilik adı altında özümüzü kaybediyoruz. Kaç kişi bun durumun farkında ve kaç kişi bunun sonuçlarını

düşünerek hareket ediyor? Peki ya biz? Biz bu durumun neresindeyiz?

Modern veya modernleşmenin ne anlama geldiğini belirtmek isterim. Modern; içinde yaşanan çağa, günlere uygun demektir. Bu bağlamda her çağ kendine modern diyorsa o zaman modern kelimesi hiç de çağa uygun

bir kelime değildir. Benim için ve çoğu kişi için modern kavramı Batı ile iç içedir. Romanın 17. yüzyılda çıkmasıyla insanlar başta romanları kolaylıkla benimseyememiş ve çocuklarına okutmamıştır. Bunun sebebi, eserler geldiği yerin kültürünü de beraberinde getirir. Şu anda roman bizim de hayatınızdan çıkaramayacağımız bir türdür.

Batılılaşmaya çalışırken sadece geleneklerimizden vazgeçmemiş yaşam tarzımızı da değiştirmişiz. Eskiden belirli bir katın üstüne çıkmayan evlerimiz varken şimdi gökdelenlerde yaşam sürüyoruz. Eskiden mahrem olan şeyleri şimdi açıkça söyler hale geldik. Sizce de değiştirdiğimiz dönemde kendimizden çok ödün vermemiş miyiz? “Günümüzde dünyayı Batı’nın tuttuğu aynadan seyretmek o kadar tabii bir hal olarak düşünülüyor ki çoğumuza başka perspektiflerin olabileceğini hayal etmek bile zor geliyor.” demiş Rasim Özdenören.

Değişimin bize getirdiği bir diğer sorun ise; sıradanlaşarak tek düze bir hayat yaşamaya başlamamızdır. Değişirken daima bir şeye, birine, birilerine benzemeye çalışıyoruz, benzedikçe de aynlaşıyoruz. Sonrasında bize bir şeyler dayatılıyor ve sıradan hayatımıza farkında olmadan mutsuz bir şekilde devam ediyoruz. Oysa ki Müslüman olarak her zaman bir adım önde ve farklı olmalıyız. Zira sorumluyuz ve hadis-i şerifte de olduğu gibi bugünümüzün önceki günden farklı olması gerektiğini bilen bizler için bugünkü durumumuz biraz üzücü diye düşünmekteyim. Hayatımızı sorgulama noktasında tutuk kaldığımız gerçeği de diğer bir açıdan düşünülmesi gereken detaylardan biridir. Farklı düşünmek, farklı yaşamak ve farklı şeyler üretmek zorundayız. Aliya İzzetbegoviç’in de dediği gibi: “Savaş ölünce değil, düşmana benzeyince kaybedilir.” Ancak bu bilinçte ilerlersek içimizdeki bu savaşta galip olabiliriz.

Yazımın sonuna yaklaşırken bir de dilimiz ve takvimimizi düşünüyorum. Dilin sadeleşme çabasıyla ciddi bir değişim söz konusu olmuştur. Bu değişimi destekleyen yazarlarımıza ve eserlerine baktığımızda aslında kökeni Osmanlı’ya dayanan sözcükleri hayatlarından çıkaramayıp eserlerinde de yer verdiğini görürüz. Öyle ya tam bir çelişki... Türkçe kavramlara dair biraz araştırma yapsak kullandığımız birçok kelimenin yabancı kökenli olduğunu görebiliriz. Bu durum elbette bir eksiklik değil zenginliktir. Bunların yanı sıra asıl düşünmemiz gereken, dilimize yeni yeni giren İngilizce kelimelerin Türkçe karşılığı olmasına rağmen İngilizcelerini tercih ediyor oluşumuz modernleşmenin başka bir kanıtıdır. Tıpkı yazımın konusu olan “değişim” yerine “change” kavramını kullanıyor oluşumuz gibi...

Eskiden hicri takvim kullanılırken miladi takvime geçilmiş. Hicri takvimi kullandığımız vakitlerde gün sabah namazıyla başlayıp yatsı namazıyla bitirmiş ve namazın günü beşe bölmesiyle verimli, doğal bir döngü söz konusu olurdu. Haftalık tatil olarak Cuma gününün yerini Pazar gününe bırakılmış olması da sorgulanması gereken ciddi bir diğer detaydır.

Değişimin olumsuz yönlerinden bahsettim, sona doğru gelirken meseleye biraz da iyi tarafından bakalım. Değişime ayak uyduramayan milletler gelişemez. Gelişmek istiyorsak çağa ayak uydurmak zorundayız. Fredrich Nietzsche'nin de dediği gibi “Derisini değiştirmeyi bilmeyen yılan ölür.”

Son olarak; Ahmet Haşim’in Müslüman Saati yazısı tam da bu noktada hatırıma düşer ve yazısına; “Çölde yolunu şaşırınlar gibi biz şimdi zaman içinde kaybolmuş kimseleriz.” cümleleriyle son verir. Bizler de hayat yolculuğumuzda özümüzü ararken kaybetsek de ileride Müslümanca yaşayarak özümüzü bulmak ümidiyle...

Fotoğraf: **Fatemma Hüseyin**

YOL

Ağaçlar baharı bekler çiçek açmak için
 Bense çiçek açar kuşlarımı beklerim.
 Her gelişinde başka kokuyor bahar.
 Şarkılara saklanmış bir şiir gibiyim.
 İki zeytin fidanı dikmişim geçen sene saksıya.
 Ne kadar büyüdüklerini bu gece fark ettim.
 Aynı yoldan belki de yüz defa geçtim.
 Her birinde farklı bir bendim.
 Yüreğimde aynı insanların farklı halleri...
 Gözlerimde sönen yıldızlar değildi;
 ölen çiçeklerdi, bilmezdim.
 Kaç resim yaptım saymadım ama
 çok tohum serptim toprağa.
 Ve ben sevdim.
 İşildamasını gözlerin, sözlerimden sonra.
 Güneşin kirpiklerimdeki yansımalarını...
 Ayın bana denizden uzattığı yolları...
 Okumayı kitaplara dokunan parmakları.
 Biriktirmeyi gökten gelen taneleri.
 Her bir yaprağa sardunyalı çizmeyi.

Ve ben korktum.
 Gecelerden,
 Yıldızlarımı çalmaya uzanan ellerden,
 Kanatlarımı kırmaya çalışan umutsuz sözlerden,
 Ben yüzleştim.
 Geceyle
 Ben tuttum,
 Tüm yıldızları yüreğimde.
 Ben biliyorum.
 Bir gün uçacağım,
 En mavi tonunda gökte!

YERÇEKİMİ SORULAR

* Siz soru olsaydınız cevabınız ne olurdu?

EL SORU:

Bildiğimiz halde karşımızdak-
 inin fark etmesi için
 sorduğumuz soruya,
 karşımızdaki neden ciddi
 cevap verir?

EL CEVAP:

Belki de sadece
 anlamak istemiyordur.

Recep Talha Heruz

EL SORU:

Cevabını veremediğimiz
 sorular bizden midir?

EL CEVAP:

Bizim olması için
 hayattan olması lazım.

Ahmet Semih Güllü

EL SORU:

Yazıları silgiyle silebildiğimiz
 gibi hayatımızı da silgiyle
 silebilir miyiz?

EL CEVAP:

Kendi hayatımızı yazabiliyor-
 sak dünyayı kırpmalıyız.

Anıl Aydın

EL SORU:
Hayatında ne kadar
öneme sahipsin?

EL CEVAP: Hayatımda iyi ve
örnek alınacak davranışlar
sergiledikçe önem arz
ediyorum.

Ubeyd Bölük

EL SORU:
Bu saat neden işliyor?

EL CEVAP:
Zaman akmak
istediği için.

Emir Küçükpınar

EL SORU:
Neden yarınım bile garanti
değilken 15 yıl sonrasını
planlıyorum?

EL CEVAP:
Yarına ulaştığımda boşlukta
kalmayayım diye.

Taha Yasin Yolcu

EL CEVAP: Bak evlat,
kazanmak istiyorsan
kaybetmeyi öğrenmene
gerek yok. Çetin yolları
en toylar en hızlı geçer.

Taha Yasin Yolcu

EL CEVAP: Hayatım
dünyaya sığmadı,
kalbim sığsaydı bari

Anıl Aydın

EL CEVAP: Bir bir
izliyordum harflerin
çıkışını bulmak için.

Ahmet Semih Güllü

EL CEVAP:
Hala yaşamının
sebebi nedir?
Hayatın özü beni
içine çektiği için.

Emir Küçükpınar

EL CEVAP: Uzun bir
yolculuğun ardında
işte buradayım.

Mahir Emre Akdoğan

EL CEVAP: Ne kadar
zamanımız kaldı?
Yetiştiremeyeceğimiz
kadar az.

Recep Talha Heruz

* HAYAT BİR FİLM OLSAYDI
REPLİĞİNİZ NE OLURDU?

DIRECTOR _____

CAMERA _____

DATE _____

SCENE _____

TAKE _____

EL CEVAP: Kayalıklar arasında bir uçak enkazı görmek isterdim.

Ahmet Semih Güllü

EL CEVAP: Vadinin ay ışığındaki gerçek yüzünü görmek isterdim.

Emir Küçükpınar

EL CEVAP: Bulutları görmek isterim. Bulutlardan düşen damlaların ahenkli düşüşünü izlerdim. Ardından bütün sevincimi kaplayacak şekilde gökkuşağının renklerine dalıp gitmek isterdim.

Ubeyd BÖLÜK

*** BİR DAĞ
EVİNİN
PENCERESİNİ
AÇTIĞINDA
NE GÖRMEK
İSTERSİN?**

EL CEVAP: Bir bir izliyordum harfleri çıkışını bulmak için.

Anıl Aydın

EL CEVAP: Mutluluklarımı ve üzüntülerimi

Ahmet Dinç

*** HAYATINIZ BİR SORU BANKASI OLSAYDI
HANGİ SORU OLMAK İSTERDİNİZ?**

EL CEVAP: Yalnızlık neden beni kovalıyor?
Emir Küçükpınar

EL CEVAP: Karar ve kararsızlık arasındaki ince çizginin sorusu.
Ahmet Semih Güllü

EL CEVAP: Merhametin sorusu olmak isterdim.
Ubeyd Bölük

* SINIFTAKİ SİRANIZA ÖĞRENCİLİK HAYATINIZI ANLATAN BİR CÜMLE YAZSAYDINIZ O CÜMLE NE OLURDU?

EL CEVAP:
En geniş görüş açısı
en arkadaki
sıradadır.
Recep Talha Heruz

EL CEVAP:
Hayatta
kaybettiklerimi
kitaplarda
buldum.
Ahmet Dinç

EL CEVAP:
Hayata erken
kalkanların sırası.
Ahmet Semih Güllü

EL CEVAP:
Hayatın anlamında
kaybolmak iyiydi.
Ubeyd Bölük

EL CEVAP:
Hayat boşlukta
salanıyor, çık
oradan dünyaya
el sallat.
Anıl Aydın

EL CEVAP:
Hayatımın bir parçası
bitti ama önemli olan
aklına bildiğini değil,
öğrenemediklerini yaz
ki son kullanma tarihin
çabuk geçmesin.
Emir Küçükpınar

KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM

İÇİMİZDEN GEÇEN IRMAK

Irmağa doğru koşuyorduk.

Hiçbirimizin yüz metreyi dokuz saniyenin, sekiz saniyenin, yedi saniyenin altında geçmek gibi bir niyeti yoktu. Üstümüzde mavi gök delinmemiş, altımızda yağız yer yarılmamıştı. Etrafta ne motor sesi, ne parfüm kokusu duyuluyordu.

Gökdelenlerin gölgesi gönlümüzü karartmamıştı.

Kimse yalan söylemeyi bilmediği için hava kirliliğinden habersizdik. Günler, geceler, mevsimler, yıllar bölünmemişti. Tayin edilen zamanın sapkın kelepçesi bileklerimize geçmemişti.

Irmağa doğru koşuyorduk. Buna mukabil gerçekten gülebiliyor, hakikaten ağlayabiliyorduk.

Ne gün korkusu, ne istikbal endişesi. Kanser, İmf, bilgisayar ve kredibilite icat edilmemişti. Hastanede, hapisanede, maliyede, poliste ve kaydımız yoktu.

Çalı-çirpının, börtü-böceğin, yağmurun ve kaplumbağanın dilinden anlıyorduk.

Bir de ırmağın bizi çağıran sesi. Çıplak ayaklarımızı reklamların burnuna doğru uzatabilirdik. Bir bakışımızla mermileri geri çevirir, top namlularını eritebilir, barajları yıkabilirdik. Hele bir el-ele tutuşmaya görelim, hele bir ağızdan şarkımıza başlamayıverelim,

Çin ü Maçın'den duyulurdu sesimiz.

İrmak bizi çağırıyordu. O tozlu yolda bu çağrıya doğru koşuyor, koşuyorduk.

Terlemiş perçemlerimizden, çelimsiz bacaklarımızdan, inip-kalkan göğsümüzden yükselen buğu.

Evet işte o...

Beşimiz biraradayız.

Toprak, su, hava ,ateş ve biz...

*Mustafa Kutlu